

V. Mahendran 29/1

அறிஞன்

வெள்ளியங்காட்டான்

குமணன் பதிப்பகம்

ஆவரம்பாளையம் சாலை, பிளமேடு அஞ்சல்

கோவை-641004

முதற் பதிப்பு: 7-7-1977 500 பிரதிகள்

விலை: உருபா நான்கு

நாகராஜ் பிரிண்டர்ஸ், வரதராசபுரம், கோவை-641012

அறிமுகம்

'அறிஞன்' எனும் சொல் ஒரு வித்து; 'எண் குணத்தான்' எனும் சொல் ஒரு மரம்.

வித்திலிருந்து மரம்; மரத்திலிருந்து வித்து! இது இயற்கையின் நியதி.

ஏற்கும் அளவில், இன்றியமையா எட்டுக் குணங்கள் எய்தப் பெற்றுப் பிறர் உண்காணப் பேணுபவன் அறிஞன்!

'கோளில் பொறியில் குணமில்வே எண்குணத்தான்
தானே வணங்காத தலை' என்று திருக்குறள் அறிஞனை ஏற்றிப் போற்றுகிறது. எண் குணங்களாவன

'குடிப்பிறப் புடுத்துப் பணுவல் குடி
விழுப்பே ரொழுக்கம் பூண்டு காமுற
வாய்மை வாய்மடுத்து மாந்தித் தாய்மையில்
காத லின்பத்துத் தூங்கித் தீதறு
நடுவுநிலை தெடுநகர் வைகி வைகளும்
அழுக்கா நின்மை அவாவின் மையென
இருபெரு நிதியமும் ஒருதா மீட்டுந்
தோலா நாவின் மேலேலார் பேரவை
உடனமர் இருக்கை ஒருநாள் பெறுமெனின்
பெறுகதில் லம்ம யாமே வரன்முறை
தோன்றவழித் தோன்றவழிப் புலவுப் பொதிந்து
நின்றபுதி நின்றபுதி ஞாங்கர் நிலலாது
நிலையுதி யாக்கை வாய்ப்ப இம்
மலர்தலை புலகத்துக் கொட்கும் பிறப்பே!

இந்தப் பைந்தமிழ் பா அறிஞன் வண்பவன் இன்னினை குணங்கள் அமையப் பெற்றவன் எனத் தெள்ளதின் விளக்க வல்லது:

இன்றுள்ள சூழ்நிலையில், 'அறிஞன்' 'எண் குணத்தான்' என வழங்கும் இவ்விரு சொற்களிலும் அற்றைநாள் பொதிந்து வைத்த பொருள் வழக்கிழந்தன; அல்லது திரிந்தன எனச் செப்புதல் பொருந்தாததன்று.

எனவே புல்லறிவினனாகிய நான், தற்போது இவ்வெண் குணங்களினது இனம் விளங்கப் பாத்திரங்களை வகைப்படுத்திப் பெய்து இலக்கியமாக்கிப் பாருக்களிக்கும் விருப்பத்தாலியக்கப்பட்டு, நானூறு அறுசீர் ஆசிரிய விருத்தங்களால் 'அறிஞன்' எனும் இச்சிறு நூலை இயற்றி வெளியிட்டுள்ளேன். பாத்திரங்களின் பண்பு நிறைவுறச் செய்துள்ளதாகவே நினைக்கிறேன். ஆயினும் இந்நூலை ஆராய்ந்து புலவர் பெருமக்கள் தாம் காணும் குறை நிறைகளைச் சுட்டிக்காட்டி உதவ வேண்டுமெனப் பெரிதும் வேண்டுகிறேன்.

வணக்கம்
ஆக்கியோன்

“பேரார்வமெனும் வலுவான பெரியவடம், நம்மனை வரையும் சுற்றிப் பிணைத்துக் கொள்ளட்டும்! ஆரா அன்பெ னும் சந்தன மரம் எரிந்து, ஒளி பரப்பட்டும்! மணங் கமழட்டும்! நம் ஒன்றுபட்ட உறுதியாலும் உழைப்பாலும் நமது தாயகம், பூத்துக் குலுங்கும் ஒரு எழில்மிகு புதுமைப் பூங்காவாகிப் பொலியட்டும்! இவையாவுமரன பின், இம் மாநிலம் தன் மகனாகிய என்னை அள்ளியெடுத்தனைத்து தன் னகத்தில் மறைத்து வைத்து மனம் மகிழட்டும்.”

—கன்னடக் கவிதை

“அறிஞன்”

முகப்பு வீடு

பாரினில் பார்ப்போ ரெல்லாம் பரவச மெய்தப் பாங்காய்
நீரினில் கமழப் பூத்த நிகரிலாக் கமல மென்னச்
சீரினில் திகழ்ந்து செல்லாச் செல்வமும் செழிக்க வாழ்வோர்
ஊரினில் புகின் நாம் காண்போம், உத்தமர் உறையுள் முன்னே!

மச்செனும் கார ணத்தால் மதிப்பது மடமை யேனும்
குச்சினில் உறையோர் கூறும் குறைகளை அறவே நீக்கும்;
நச்சினை அகற்றி ஊரின் நலிவினைக் களையும்; நல்லோர்
மெச்சுவ ரதையெ னின், நாம் மெச்சுதல் கடமை யன்றோ?

வேணியின் பகல்தாக்கம்

குயிலவள் செவிக்குப் பூத்த கொம்பினில் குந்தும் கோல
மயிலவள் விழிக்கு! மாண்பால் மக்கள்தெற் பயிர்தா மாயின்
வயலவள்! வாழ்வில் வாட்டும் வரையிலாப் பனிதா னென்றால்,
வெயிலவள் செயலில்! வீட்டில், விடிவெள்ளி யவள்தான்
வேணி!

இகலறும் இயல்பில் வேலை என்பன இலங்கச் செய்தாள்,
துகிலரும் பட்டா யன்றத் தோகைதோர்ந் தணிந்த வாருய்ப்
புகலரும் புலனில் நுட்பம் பொருந்திநன் கிருந்தும் போகாப்
பகலொரு பொழுது நேற்று படித்தநூல் முடிக்கப் பார்த்தாள்.

கூடத்தில் ஊஞ்ச லின்மேல் குடிமக ளெனவே குந்தி,
ஏடதில் இதயம் வைத்தாங் கிருந்தவள் மறந்தாள் மெய்யை!
மூடிற்று விழியை மூண்ட மோகனத் துயில்! முந் தானே
ஆடையும் விலகப் பூங்கொம் பசையாது கிடந்த தொத்தாள்!

நித்தியன் திபர் வருகை

நிலையின்ன வாறென் றோரா நித்தியன் நேராய் வந்தோன் ,
கலையின்ன வாறு நீங்கக் கண்துயில் கவினைக் கண்டான் .
அலையென்ன ஆவல் , வெட்கம் அகத்தினை அலைக்க அங்கே
சிலையென்ன நின்றான் , சிந்தை செயல்திறம் தீர்ந்தோ னாகி!

பிடிபடு மிடையும் , மூன்றும் பிறைபடு நுதலும் , பேதை
மடுபடு குவளைக் கண்தா மரையிமை மறைக்கக் கச்சு
முடிபடுங் கனகக் கொங்கை மோகனம் புரிய , மூடாத்
தொடிபடுங் கையும் மெய்யும் துளைத்துடை பட்டான் நெஞ்சம்!

நித்தியன் நெறிமுறை

பத்தரை மாற்றுப் பைம்பொன் பண்ணையின் சொந்தக் காரி
உத்தமி மதனி உள்ளம் உவந்திட ஓய்வில் லாமல் ,
ஒத்துழைக் காதோர் கூட உளம்மாறி ஒத்து ழைக்க
நித்தியன் பம்ப ரம்போல் நிலங்களில் சுழலா நிற்பான்!

பிணமாக நேர்ந்த போதும் பேர்கெட ஒப்பா மானி ,
குணமாகக் கூறி நாளும் குறையாது வேலை வாங்கிப்
பணமாகத் திரட்டி வாழ்வில் பயன்படச் செய்வோ னுக்கு ,
மணமாக வில்லை இன்னும் மனமொத்த பெண்வாய்க் காமல்!

ஆணியை அடிமை கொள்ளும் அழகியை இயல்பாய்ப் பெற்ற
வேணியின் நினைவால் செய்யும் வேலையை மறந்தான்;

வேண்டும்

ஊணியை மறந்தான்; ஓய்ந்தும் உறக்கத்தை மறந்தான்; ஓம்பும்
காணியை மறந்தான்; கண்ட காட்சியை மறவா னாகி!

நீடித்து நிலைத்த தேயோ நேரிழை நினைவு! நித்யன்
வாடித்தன் அறையி லேயே வசங்கெட்டுக் கிடந்தான்;

வாய்க்கத்

‘தேடித்தா னலைய வேண்டாத் தித்திக்கும் அமிழ்தன் னானைக்
கூடித்தான் களித்தா லன்றிக் குணமுரு திந்நோ’ யென்றே .

நீங்காத நினைவால் நித்தியன் வருந்தல்

‘மண்ணினால் செய்த பாண்ட மன்றுநான் மனிதன்; மற்றும்
எண்ணினால் இளைஞன்; காலம் இளவேனில்; இணைதற் கேற்ற
பெண்ணினால் உறுநோய்க் கந்தப் பெண்மையே மருந்தாம்!

என்ன

பண்ணினால் படைப்பாள் இந்தப் பைங்கிளி’ எனப்ப

தைத்தான்!

அறிவதை அலசி ஆய்ந்தே அறிந்தவன்; அகிலத் தின்மேல்
பெறுவதைப் பெரிதும் பேணப் பெற்றவன்; பிழைக்கின்,

பின்னால்

உறுவதை ஊன்றித் தீர யோசித்துப் பார்த்து விட்டு,

‘மறுவிதி யில்லை; நாளை மணந்திடின பொருந்து’ மென்பான்.

‘மழையற்ற போதே யிந்த மாநிலம் மாண்பற் றுப்போம்;

தழையற்ற போதே தாழாத் தாவரம் தரமற் றுப்போம்;

இழையற்ற போதே ஆடை எழிலற்றுப் போம்தான்! ஆனால்,

பிழையற்ற போதே மாந்தர் பேரெழில் பெற்றார்’ என்பான்.

மாதலின் இயல்புணர்தல்

நாள்கொள்ள நேரும் நாணம், நயம், நலம், நட்பொ முக்கம்

ஆள்கொள்ள மெழிலால் நேரும் ஆவலும் அன்பும்! ஆண்பெண்

தோள்கொள்ள நேரும்! இன்பத் தொகைநேரும்! தோற்பின்

வெற்றி

வேள்கொள்ள நேரும்! மோகம் வெறிகொள்ள நேரும்

நெஞ்சில்!

புலரியில் விழித்து மேனி புதுக்கிய எழில், பொன் பூத்த

மலரியல் விருந்த ருந்தி, மதலையர் முகத்து லாவிப்

புலரியல் புலவர் பாவில் பகலர சோச்சி, மாலை

அலரியல் மாத ரங்க அரங்கனி லுறங்கு மென்பான்!

குயிற்குரல், தென்றல், கோலக் கொடிமுல்லை மணமும் நெஞ்சு
வயற்குரம் பருவம் நீராய், வளர்பிறை ஏராய், வாழ்வில்
செயற்கரும் பயிரா யின்பம் சிறுமக்கள் விளைவு காணும்
இயற்கையின் நியதி வெல்ல இயல்வதோ இளைஞர்க் கம்மா!

வேணியின் பணி

தாய்தந்தை தவறி, ஊரில் தமிழளாய்த் தவித்தா னேத்தாம்
போய் தந்தை தாயாய்ப் போற்றிப் பொன்போன்று காப்பே'
மென்று

வாய்தந்து வரவ றைத்து, வயணமாய் வளர்க்க இன்று
காய்தந்து கனிந்த தென்னக் கவின்பெற லானாள் கன்னி!

‘பெரும்புயல் திசையை மாற்றிப் பெயர்ந்தது பெரிது’ மென்ன,
அரும்பிய அகத்தின் நோயும் ஆகுமா றணுகி யன்பாய்,
நிரம்பிய நெஞ்சி னோடும் நித்தியன் நிலைய றிந்து
விரும்பிய விதமாய், வேணி வினையோர்ந்து புரிந்தாள் வீட்டில்.

‘அருந்திடத் தண்ணீ’ ரென்றால் அணங்கின்கை உடனே
நீட்டும்

‘கரிந்திடு முடல்தா’ னென்றால், காற்றங்கு நிலவும்! போர்வை
சரிந்திடக் குளிருதென்றால், சரிசெய்து விடுவாள்! ‘சீவன்
பிரிந்திடு’ மென்றால், ‘ஓடிப் பிடித்துநான் பிணிப்பே’ னென்
பாள்.

ஏழுநா ளிதய மொப்பி இமைகண்ணைக் காத்த தென்னத்
தாழ்நோய் தடுத்துக் காத்த தகைமையோ? தையையே தானோ?
ஊழினு லமைத்துக் கூறும் உரிமையோ? உணரேம்; ‘வேணி!
ஏழைநீ யன்று; பெண்மைக் கிலக்கணம் நீதான்,’ என்பான்.

காலமோர்ந்து காத்திருத்தல்

வானிலும் பகையை வென்று வளர்பிறை யாட்சி கோலக்
கானிலும் பழுப்பை நீத்துக் கவினமரம் தளிர்கள் கோலத்
தேனிலும் இனிமை தேர்ந்து தீங்குயில் இசையைக் கோல
வேனிலும் தென்றல் தேரில் விருப்பமா யுலவல் கோலும்!

கோலையைக் காண்க் காத்த கடுங்குளீர்க் கால மெல்லாம்
வேலையை விரும்பிக் காத்தோர், வேனிலின் வருகை கண்டு
மூலையில் அரும்பிக் காத்த முருகவிழ் முல்லை யொப்ப
மாலையைக் காண்க் காத்தோர், மனமலர் மணக்கு மாறே!

க்திரவன் கடுமை குன்றிக் கண்மறை காம் ரந்தி,
சதுரிசை, பாடல், கூத்து, சாதுக்கள் கதைக ளாதி
விதரணை யாக வீடு வீதிகள் தோறும் காணும்!
எதிர்புதிர் கேலி, கிண்டல், எக்களிப் பிவைக னூரில்!

குமரன் குறிப்பறிவுறுத்தல்

‘‘குவளையே விழியாய்க் கோலக் கூன்பிறை நுதலாய், வாரிப்
பவளமே யிதழாய்க் கோத்த பனிமுல்லை பல்லாய்ப் பார்க்கத்
துவளும்மின் னிடையாய் வந்தோர் தோகையென் நெஞ்சில்
புக்காள்!
அவளைநான் வெளியேற் றுமல் அயர்கிறேன் வேணி’’
யென்றான்.

வேணி விடையளித்தல்

வியப்புடன், ‘‘இதுமெய் யன்று; வேளென் விளங்கி, வேட்கை
நயப்புடன் நங்கை நெஞ்சில் நனவுக் முயன்றீர் நீரே!
பயப்படும் நங்கை, மாறாய்ப் பதுங்கினா ளுமது நெஞ்சில்!
கயப்புடன் கழற வேரோர் காரணம் காணோ’’ மென்றாள்.

ஆண்மகன் அவா அறிவித்தல்

‘‘விசித்திர விளக்கம்; வேணி! விரும்பிக்கே ளீதையும்;
வேட்பாய்
வசித்திடும் மரத்தில், வாய்த்து வளர்ந்ததோர் கிளையில்
குந்திப்
பசித்தபைங் கிளி, தன் பக்கம் பழமொன்று பார்த்துக் கொத்திப்
புசித்திட முயன்றால் நேரும் பொல்லாங்குண் டோசொல்’’
லென்றான்

பாவை பாதை காட்டுதல்

“சீவனைத் தின்று சீவன் சீவிக்கும் உலகில், சேரக்
காவினில் காவ லின்றிக் கனிகண்ட போதும் கூடத்
தேவனைக் குறையி ரந்து தின்றபோ தன்றித் தீராப்
பாவமே நேரும்! பண்பாய்ப் பசியாறும் முறையிஃ தென்றாள்.

இதயமொன்றினால் இன்பமொன்றுமோ எனல்

“பதியொன்றிப் பார்வை யொன்றிப் பகலிர வொன்றிற்
நென்ன
மதியொன்றி மாண்பு மொன்றி, மலர்மண மொன்றிற் நென்ன
விதியொன்றி வேளை யொன்றி, வினைபய னொன்றிற் நென்ன
இதயங்க ளிரண்டு மொன்றின் எய்துமோ இன்பம்?” என்றான்

நிற்பதற்கு நேரமில்லையெனல்

பொற்பொடு புருவம் கோணிப் புன்னகை புரிந்து. “பூவாக்
கற்பனை செய்த வாறே கண்முடிப் படுத்தி ருங்கள்!
பற்பல செயல்கள் வீட்டில் பண்ணாமல் கிடக்க இங்கே
நிற்பதற் கில்லை” யென்றே நேரிழை விரைந்த கன்றாள்.

மனைத்தலை

நத்தினில் முத்தாய் வீட்டில் நல்லொளி நல்கா நின்ற
உத்தமி! ஊறுற் றோர்கட் கூன்றுகோல்! உலர்ந்தார்க் கன்னை!
பத்தினிப் பாவை! பேசும் பைங்கிளி! பண்பா ளன்றம்
சத்தியன் வாழ்வுக் கேற்ற சரிநிகர்த் துணைவி கண்டார்!

வீணுக்குப் பிறந்து வாழ்ந்து வெறுமனே இறப்பார்க் குள்ளே,
பூணுக்குப் பொன்னைப் போன்றாள்; பூவுக்கு மணமும்
போல்வாள்;
ஆணுக்குப் பெண்ணே வாழ்வில் அனைத்துமென் றறிவாள்;
பேரும்
மாணிக்கம்! மகளிர் சூடும் மணங்கமழ் மலரவ் ஓர்க்கே!

ஆனெடு பெண்தம் வீட்டில் அளவுடன் பழகுங் காறும்,
 பேணிதும் பெரியோர்க் கெல்லாம் பெருமைதான்! பெரிதும்
 நாணிடு மளவில், வேணி நாட்டமும் நடையும் நாளும்
 கோணிதல் செயவே, கோதை கோபத்தைச் செய்தாள்
 நெஞ்சில்!

கணவனும் மனைவியும் கலந்துரையாடல்

பஞ்சணை மீதில் சத்யன் பரிவுடன் குந்தி, “இன்றென்
 அஞ்சுகம் அதரப் பூக்கள் அலராத தேனோ?” என்னப்
 “பிஞ்சுக ளிரண்டும் முற்றிப் பெண்ணாணய்ப் பழகல் கண்டென்
 நெஞ்சில்முள் தைத்த தென்ன நிலைகுலைந் திட்டே” எனென்றுள்.
 “குடகதில் மழைதான் கொட்டின் கோவையைக் கொளும்நீ
 கடுகதைக் காம்பு கட்டிக் கத்தரிக் காயாக் காதே!
 படகதை நதிமீ தன்றிப் பள்ளத்தில் விடவேண் டாம்; நீ
 விடுகதை போடல் விட்டு விசயத்தை விளக்கு” கென்றுள்.

மாணிக்கம் மாற்றம் கூறல்

“குடித்தன மின்ன தென்றோ? குடும்பமித் தகைய தென்றோ?
 எடுத்துமக் கியம்பத் தக்கோ ரில்லாத குறையீ தொன்று!
 தடித்தனப் பேச்சே போதும் தரணியில் வாழ்வுக் கென்றுல்
 கெடுத்தனம், நம்மை நாமே கேளிரோ டென்கின் றேன் நான்.

‘பிணமிலா ஈமத் தைப்பேய் பிரியாத கதைபோல், காமம்
 மணமிலாப் பருவ மாந்தர் மனங்காக்கு’ மென்பார். மாணம்
 குணமிலாக் குமரி தன்னைக் கோமகன் கொள்ளக் கூடும்!
 பணமிலாப் படிதன் தன்னைப் பாவையும் விரும்பப் பண்ணும்!

‘நன்மையை நலிக்கும்; வாழ்வில் நடக்கக்கூடாத நாடப்
 புன்மையைப் புரியச் செய்யும்! புகழ்வதற் கேடு வாய்பொன்
 தன்மையைத் தகர்க்கும்; தாழாத தலையையும் தாழ்த்தும்;
 வன்மையிப் பசிக்கு வாய்த்த வரப்பிர சித்தி’ என்பார். தாய்கா

சிரமற்ற போதும் சேர்ந்த சிந்தைகள் சிதரு தொன்றி
உரமுற்ற காதல் தன்மை உணராம லுள்ளம் நோகத்
'தரமற்ற' தென்று கூறித் தடுத்திடின தாங்கா தந்தோ!
பரமற்றிங் கிகழு மற்றும்ப் பாவத்துக் காளா வோம்நாம்!

நேசித்து விட்டால் நெஞ்சில் நீங்காது நிலைத்து நிற்கும்
மாசித்து! — காதல் தோன்றி மலராமுன், மனத்தில் ஊன்றி
யோசித்துக் காலம் தாழ்த்தா துடனடி யாகப் போய்ப்பெண்
பேசித்தான் முடிப்பீர், வீட்டுப் பெருமையும் குறையா முன்னே!

'வருமுன்னர்க் காவான் வாழ்வு வளமுற வளர்ந்த தேனும்
எரிமுன்னர் வைத்தா ருகும்' என்றுவள் ளுவனார் ஓர்ந்து,
பெருமன்னர்க் குரைத்த வாய்மை பேணாது பிழைத்த பின்பு
தருமின்னற் கென்ன வைத்துத் தடுத்துநாம் தழைப்ப''
தென்றான்.

*த்தியன், தம்பி தவறு செய்யாளெனல்

வேணிக்கும் நித்ய னுக்கும் வேலியாய் விளங்கி வந்த
மாணிக்கம், மனமும் நொந்து மனைநடப் புரைக்கச் சத்யன்,
'ஆணிக்குக் கிடைத்த மூங்கில் அன்றுநான், இரும்பு காண்! நீ
பாணிக்கு மளவில் தம்பி பண்பற்ற படிந னன்றே!

'மயிர்நீப்ப உயிர்வாழாத மானன்ன மனித ரென்றும்
செயிர்நீப்ப வாழ்வ ரன்றிச் சிறுபிழை கூடச் செய்யார்!
உயிர்நீப்ப வரினு மோர்ந்த உண்மைக்கு மாருய்த் தங்கள்
பெயர்நீப்ப வொப்ப ரென்ற பேருண்மை மறந்து விட்டாய்!

நீதியும் கெட்டு, நாடு நெறிகெட்ட நிலையில் கூடக்
காதலை மட்டும் கட்டுக் கதைகளாய்க் கட்டி வாழும்
பேதைகள் பெருகும் வீட்டில் பிறந்தவ ளான தால், நீ
வேதனை கட்டி விட்டாய் வேண்டாத சொற்க ளிட்டே!

‘புல்லையே தின்று வாழும் புலியுள்’ தெனின்நீ, ‘பூவில்
இல்லை’யென் நெதிர்த்து நான்வே றியம்பிடேன், எனது தம்பி
நல்லவன்; அறிஞன்; என்றும் நடுநிலை தவருன்! ‘நல்ல
முல்லையும் நாறிற் றின்று முடை’யெனல் முறையன்’’
நென்னுன்.

மாணிக்கம் மறுத்துரைத்தல்

‘‘பொய்க்கதை புனைவோர் போற்றும் புரவலன் புதல்வி
பொய்யன்;
மெய்க்கதை புனைவோர் மேவும் மேதையின் மனைவி மெய்யன்!
பைக்கிதைப் போட்டுக் கொஞ்சம் பத்திரப் படுத்தி வைத்தால்
கைக்கதை யாகி, மெய்பொய் காட்டிடும் நாளைக்’’ கென்னுள்.

சத்தியன் சஞ்சலமடைதல்

குறிப்பினால், தன்னைக் கொண்டாள் கூறிய கொடுமை கேட்டுப்
பிறப்பினால் பெறுவ தெல்லாம் பேணிதப் பெற்ற சத்யன்,
‘இறப்பினா லெய்து மின்னல் இதற்கிணை யாகா’ தென்ன
மறிப்பினால் மடங்கி, மற்றும் மதிமாழ்கி மயங்கப் பெற்றான்.

காசொன்று மண்ணில் வீழ்ந்து கலங்கிடும் உலுத்தன் போலும்
தூசொன்று கண்ணில் வீழ்ந்து துடித்திடும் குழந்தை போலும்
மாசொன்று மனத்தில் வீழ்ந்து மாழ்குதல் பண்ண, மாயாத்
தேசொன்று தெருவில் வீழ்ந்து தேயுமே! எனத்தேய்ந்
திட்டான்.

கயலாத லன்றி ஒப்பே காணாத கண்ணாள் வாயில்
பயிலாத சொற்க ளின்று பயின்றதைப் பகுத்தா ராய்ந்து,
வெயிலாத லனைய சீற்றம் விரைவாகக் குறைந்து, ‘‘வேணிக்
கியலாது; தம்பி காதல் ஏற்காதென் னிதய’’ மென்னுன்.

பொழுது புலர்ந்தது

‘நடந்தது நல்ல’ தென்றே நகர்ந்திட இரவுப் போது,
‘மடிந்தது மறைய’ வென்றே மாங்குயில் பாடும் போது,
‘படிந்தது போது’ மென்றே பகலொளி பயக்கும் போது,
‘விடிந்தது வேளை’ யென்றே விரிந்தது கமலப் போது!

அண்ணனும் தம்பி யும்தாம் ஆயிரங் கோடிப் பேரிம்
 மண்ணினில் மகிழ்ந்து வாழ்ந்து மறைந்திருப் பார்கள்! மற்றிங்
 கெண்ணமும், செயலும், சொல்லும், எழில், நல மெல்லா
 மொத்துக்
 கண்ணிரண் டொருமு கத்தில் காண்பபோ லிருந்தார்க்
 காணேம்!

தமயன் தம்பிக்கு தரம் தகுதி கூறல்

‘நம்புதற் கியலா தேனும், நம்பாதும் விடுதற் கில்லை;
 கும்பியைக் குமுற வைக்கும் கொடுஞ்செய்தி’ யெனவே
 சத்யன்,
 தம்பியை யழைத்துத் தன்பால் தயவாக அமர்த்திக்
 கொண்டவ்
 வம்பினைக் களையும் நற்சொல் வயணமாய் வழங்க லானான்;

‘‘பறக்கின்ற பறவை பட்சி பறப்பதை மறந்த பொதும,
 மறக்கின்ற தன்றே யென்றும் மறக்குடிக் குரிய மாண்பு!
 பிறக்கின்ற போதே பெற்றுப் பேருண்மைக் காகக் காத்தாங்
 கிறக்கின்ற வரையும் வாழ்வை இயக்கவே யிருப்ப தன்றோ?

பழுதிலா திருந்திப் பாரில் பண்பொடு வாழார்; பாவம்!
 அழுதலா தென்றும் தீரா அழிம்புக ளாடித் ‘தெய்வம்
 எழுதலா லேற்ப’ தென்றே ஏமாற்றிக் கொண்டு தம்மைப்
 பொழுதெலாம் பொருமி நொந்து பொன்றுதல் காண்கின்
 றோம்நாம்!

பொன்னரும் வண்ணம் போலும் பொன்னுத புகழைப் பூண்டு,
 இன்னறும் மலர்க ளென்ன இதயத்தின் மணமும் மல்கத்
 தன்னருந் துயரம் தொற்றித் தொடரினும், தூய்மை யாளன்
 தன்னரு முயிர்தந் தேனும் தகுதியைக் காத்துக் கொள்வான்.

தானமே தவமே யென்னும் தார்மிகத் தருமம் காத்து,
 ‘வானமே’ என்றிவ் வையம் வாழ்த்திட வாழே மேனும்,
 ‘ஈனமே’ என்று மேலோர் இகழாம லிருந்து வாழ்வில்
 மானமே னும்நாம் காத்து ‘மனிதனே’ எனல்வேண் டாமோ?

‘முத்தெ’ன்று மூத்தோர் போற்றும் முதுபெரும் குடிம ரத்தின்
கொத்தொன்று பூதுக் காய்த்துக் குணம்மண மொருமித்
தொன்றிச்

சத்தொன்றிச் சார மொன்றிச் சமமிரண் டென்ற வொன்று
பித்தென்றால் பின்ன ரொன்று பெருமையைப் பெறுமா
றுண்டோ?

அம்புவி தனிலே நானும், அருமருந் தன்ன வுன்னைத்
தம்பியாய்ப் பெற்ற தாலென் தலைநிமிர்ந் திட்ட தேனும்,
செம்பினைத் தங்க மென்று தெரிந்தெடுத்த தவன்நீ யாயின்,
வெம்பிநா னுருகிச் சாவேன் வேதனை மேலிட்’’ டென்றான்.

தம்பியின் தவிப்பும் தரமான விடையும்

பரந்தாழ்ந்து தமயன் பன்னிப் பகர்ந்தஇம் மாற்றம்
கேட்டான்,
உரந்தாழ்ந்தா னுணர்வு தாழ்ந்தான்; உறுதிநீண் டுறுதி
வாய்ந்த
கூர்ந்தாழ்ந்தான்; கண்ணீர் தாழ்ந்து கலங்கினான்; கருதி
மெல்லச்
சிரந்தாழ்ந்து சொன்னான்; சேர்ந்த சிந்தைதா ழாது நின்றே!
‘‘கருவுறை யொன்றாய், ஈன்று காத்ததாய் தந்தை
யொன்றாய்,
உருவறி வுணர்வு மொன்றாய், உணவுடை கல்வி யொன்றாய்,
இருவரு மிருந்து வாழும் இல்லமு மொன்றே யாயும்
ஒருவரை யொருவ ரின்னும் உணரோரா யுள்ளேம் போலும்!

நித்தியன் நெஞ்சு நிலைகுலைதல்

‘ஞானத்தை நயந்து வாழ்வாய் நல்லோனா’ யெனவே
ரன்னை,
‘மானத்தை மதித்து வாழ்வாய் மனிதனா’ யெனவே ரன்னை,
‘தானத்தைத் தந்து வாழ்வாய் தக்கோனா’ யெனவே
ரன்னை,
‘‘ஈனத்தை யிணைத்து வாழ்வாய்’ என்றவ ளோளவன் னெனை?

மும்மடங் குமக்குக் கோபம் மூண்டாலும் சரியே, அண்ணா!
உம்முட னுதித்தா னுள்ளம் உணர்ந்திட ரெனினு மோரார்,
தம்மிடம் கூறும் சொல்லின் தரங்கூட அறியீ ரானீர்!
இம்மடங் கண்டென் நெஞ்சம் எண்மடங் கெரியு தின்று!

பெண்ணறி வதனை நானும் பெருமையாய் மதித்தேன்; ஆனால்,
அண்ணியி னறிவு மட்டும் அரைகுறை போலு மந்தோ!
வெண்ணிலா தவறி மண்ணில் விழுந்த 'தென் றுரைத்தால்,
நீங்கள்
எண்ணியும் பாரா திவ்வா றியம்பவு மிசைந்தீ' ' ரென்றே,

இயல்புக்கு மாறாய் இளைஞன் எழுந்து செல்லல்
புயல்புக்க பூங்காப் போன்றான், புக ன்றுவிட் டெழுந்தான்;
போந்து
வயல்புக்கான்; வாவி புக்கான்; வயின்வாழைக் கொல்லை
புக்கான்;
கயல்புக்குக் கலக்கும் கால்வாய்க் கரைபுக்கான், கால்புக்
காங்கே!
'இயல்புக்கு மாறா யெல்லாம் இருந்த' தென் றியம்பு மாறே.

பிளந்தது போலும் நெஞ்சைப் பீடித்த தெதுவோ? பேசித்
தெளிந்தநல் லறிவில் மாசைத் தீட்டிய தெதுவோ?
தெண்ணீர்க்

குளந்தனில் பூத்த லர்ந்த கோமள மலரைக் கொய்தே
குளந்தனில் நெருப்பி லிட்டுக் கறுக்கிய தெதுவோ காணீர்!

அடிபடாக் காளைக் கின்றோர் அடிபட்ட தெனவோ? அன்றேல்,
கடிபடா அரியே றின்று, கடிபட்ட தெனவோ? கன்ற,
இடிபடாத் தலையி லீட்டி இடிபட்ட தெனவோ கூறின்
பிடிபடா துவமை, மானப் பேய்படுத் னூம்பீ டைக்கே!

கடிந்திவ்வா றண்ணன் பேசிக் காதினில் கேட்ட தன்று;
வடிந்திவ்வா ரெழுக்கி நீரும் வந்துகண் கண்ட தன்று;
இடிந்திவ்வா றிடும்பை பற்றி இதயமு மெரிந்த தன்று;
நடந்திவ்வா ரெருநாள் வந்து நைந்திடச் செய்த தன்றே!

தனிமை நாடித் தடம் பெரழில் சேரல்

• அன்னையு மில்லை யன்போ டாறுதல் கூறித் தேற்ற!
முன்னையு மல்ல லுற்றிம் முகம்களை யற்ற தில்லை!
என்னையித் தொல்லை யின்றிவ் விளைகுணக் கெனக்க னிந்து
புன்னையின் குளிர்ந்த பொங்கர்ப் போதுகை யசைத்தல்
போலும்!

அழல்தந்து கவிழ்த்த தன்ன அண்ணன்சொல் புகுந்த காதில்,
குழல்தந்து குவித்த தென்னக் குயிலிசை யமிழ்து கொட்ட,
நிழல்தந்து காத்த புன்னை நிலைகண்டு நெகிழ்ந்த தேமா
பழல்தந்து பசியைத் தீர்க்கப் பரிவுடன் முயலும் போலாம்!

நெஞ்சில் நேரிழை

சேயென்ன வந்தோன், வெந்த சிந்தைசெந் தண்மை சேரத்
தாயென்னப் பரிவு கூர்ந்த தருக்களின் நிழலில் குந்த,
வேயென்ன தோளாள், வெற்றி வேலென்ன விழியாள் வேணி,
ஆயென்ன நினைவுப் பூவில் அளியென்ன அமர லானாள்.

வேணியின் நினைவு நெஞ்சில் வீறுகொண் டெழவும், வெந்த
ஆணியை யடித்த தன்ன அண்ணன்சொல் லவல மும்தான்,
நாணிய தன்மை யுந்தான், நலிவுற்ற புன்மை யுந்தான்,
மாணியல் மருந்தை யுண்டு மறைந்ததோ யாயிற் றன்றே.

வேணியின் வருகை விருந்தாக மாறல்

ஆவலோர் வடிவோ? அன்றேல் அழகொரு உருவோ? ஆகிப்
பூவிலே பிறந்தா ளொப்பப் பொற்பொடு வேணி கையில்,
நாவிலே நீர்க் ரக்கும் நால்வகை யுணவும் கொண்டு,
காவிலே யிருந்தான் கண்டு களித்திடக் கரைந்து வந்தாள்.

ஏவொன்று குறியைத் தப்பா தெய்திற்றின் றெனவே, வேணி
காவொன்றி வந்து சேரக் கண்டுளங் களித்த நித்யன்,
“வாவென்றன் வாழ்வே! நீதான் வந்தவள் முந்தி! யிங்கே
சாவொன்று வரலா மென்றே ஈந்திக்க இருந்தே” னென்றான்

“அகமொன்றி னேரைச் சாவும் அணுகாதாம்!” என்ற வேணி,
முகமொன்றி மலரக் குந்தி முறையாகப் படைக்க உண்
டோன்,
“சுகமொன்று காணச் செய்தாய்; சூரியன் சரியா துச்சி
யுகமொன்று முடிய நிற்பின் உவப்புச்சி யுறுவே” னென்றான்.

காணத் தகுந்த வேணியின் சிரிப்பு

புன்னகை புரியும் போக்கில் புகன்றஇம் மாற்றம் கேட்டுச்
சென்னியைத் தாழ்த்திக் கன்னம் சிறுகுழி விழச்சி வக்கத்
தன்னெழி லங்கம் தாமும் தனித்தனிக் குலங்கு மாருய்க்
கன்னிகை சிரித்தாள், காணக் ‘கலகல’ வெனவாய் விட்டே!

சோறு சுவையற்றதெனல்

நெய்விட்டுப் பிசைந் ‘திச் சோறு நேர்த்தி’ யென் றுண்ணும்
நித்யன்
மெய்விட்டுச் சிரித்த அந்த மெல்லியல் திகைக்க, மெல்லக்
கைவிட்டுக் கவளம் வாயைக் காணாது கலத்தில் வீழப்
பொய்விட்டுப் புகன்றான், “சோறு போயிற்று சுவைற்”
றென்றே.

என்கண் தீர் சொரியுமெனல்

நவையற்ற நங்கை கேட்டு நகையற்று நவின்றாள்: “நானே
இவையிற்றைப் பொழுது நன்றாய் இருக்குமா றுமக்காய்ச்
செய்தேன்;
துவையற்றொட் டுக்கொள் ளுங்கள்; துணைக்கிரு பொரியல்!
சும்மா
சுவையற்ற தெனச்சொல் வீரேல் சொரியுமென் கண்ணீ’,
ரென்றே.

உன்சிரிப்பு செந்தேனாய் இனித்ததெனல்

“நான்சுவை யற்ற தென்று நவின்றதை நம்பாய் நீயும்!
தேன்சுவை யற்றுத் தேமா தீஞ்சுவை யற்றுத் தின்னும்
ஊன்சுவை யற்றுப் போமுன் உயர்தனிக் குரலி னோடும்
நான்சுவை யற்று வந்த தனிச்சிரிப் பிதனா” லென்றான்.

தன்னிலையறிந்து கன்னிகை நாணல்

“மிகைபடப் பேசி யின்றென் மேனியும் குலுங்க, மெத்த
நகைபடச் செய்தீ” ரென்று நாணத்தால் சிணுங்கி, மோக
முகைபட முனிவாள் போன்று “மொழிந்துவிட் டிரியும்
நின்றால்,
பகைபடும் வீடும்; நானும் பயப்படக் கூடு” மென்றாள்,

இதயத்துள் இருப்பாயெனல்

“மதியத்துள் குவளை பூத்து, மணியிரண் டவற்றுள் பூத்தும்,
விதியொத்துப் பவளம் பூத்து, வெண்முத்த மவற்றுள் பூத்தும்,
உதயத்து ளுடலும் பூத்தோ ரொளியுள்ள மதனில் பூத்தென்
இதயத்து ளிருக்கப் பூத்தாள் என்னைவிட் டேகா” ளென்றாள்.

உயிரா, தயிரா இவற்றில் எது வேண்டுமெனல்

“பயிர்வேண்டி நிற்கும் பாரை; பார்பயி ரினையே வேண்டும்!
பெயர்வேண்டி நிற்பர் சான்றோர்; பேதைநான் வேண்டு
வேனென்
உயிர்வேண்டு மென்றோ? அன்றேல், உண்ணுமிச் சோற்றாக
கேற்ற
தயிர்வேண்டு மென்றோ சொல்வீர் தாமதம் வேண்டா”
மென்றாள்.

மனம் போன்று தருவாயெனல்

“எனைப்பேணுந் தெய்வ மென்றும் எனக்கெது வேண்டு
மென்று
தனைப்பேணுந் தரத்தி லோர்ந்து நான்வேண்டி தவறா தேனும்,
நினைப்பூணின் மேற்செல் லாதென் நெஞ்சினேத் தடுத்தா
கொண்ட
மனைப்பூணும் மதியே! உன்றன் மனம்போன்று தருவா”
மென்றாள்.

“செல்லாத காசாய்ச் சிந்தை சீரழிந் திருந்தேன்; சேர்த்துக் கல்லாத தெல்லாம் காட்டிக் கற்பித்தீர்! கனிய இன்று, சொல்லாத தெல்லாம் சொல்லிச் சோதனை செய்கின் நீர்! நீர் பொல்லாத மனிதர், போங்கள்! போதுமா தயிர்தா”

னென்றான்.

மணமகள் மாண்பு

கோங்கரும் பனைய கொங்கை; கொவ்வைவாய் முருந்து மூரல், தீங்கரும் பனைய சொல், தன் தேவியும் தெளிந்தி ருக்கப் பாங்கரும் தம்பி, பாயாப் பசுவென அமர்ந்தி ருக்கத் தாங்கரும் தயவு கூர்ந்து தமயனும் மொழிய லானான்:

“கனிமூலம் காய், பிஞ் சுப்பூ, கவின்தளிர், மரம், வேர், வித்தாம்!

பனிமூலம், பருவ மூலம், - பலவும்நாம் பார்ப்போ மேனும், முனிமூலம், நதியின் மூலம், - முக்கியம் பணத்தின் மூலம், இனிமேலு மெதற்கு மெங்கும் எவருமா ராயா” ரென்பர்.

பெருமைக ளென்ப வெல்லாம் பெற்றிருக் கின்ற வீட்டுக் கொருமகள்! உவகை யோடும், ‘உலகெலாம் புகழா நின்ற திருமகள் கெட்டா’ ளென்பாய் தெரிவையைப் பார்த்த தன்பின்!

மருமக ளெனவே வந்திம் மனைபுக மனங்கொள் வாய்நீ!

‘செம்பொனை யுருக்கிச் சிற்பி சிற்சக்தி யெனவே வார்க்க, அம்புவி நோற்கத் தெய்வம் ஆருயி ரளித்த’ தென்னத் தம்பிக்கு வாய்த்த அந்தத் தருணியின் தகைமை கூறக் ‘கம்பனுக் கன்றி, மற்ற கவிஞர்கட் கியலா’ தென்பர்.

பார்தவம் புரிந்த தேயோ? பணம்தவம் புரிந்த தேயோ? ஊர்தவம் புரிந்த தேயோ? உத்தமி உதிக்க! உற்ற பேர்தவ மணியாம்! அந்தப் பெண்மணி கையைப் பற்ற யார்தவம் புரிந்தா ரென்றன் ஆருயிர்த் தம்பி யன்றி!

பஞ்சாலேக் களமாம் கோவைப் பதியில்கால் பாகம் சொந்தம்!
 செஞ்சாலி விளையும் தஞ்சைச் சீமையில் பகுதி சொந்தம்!
 மஞ்சாலு முயர்ந்த நீல மலைமுக்கால் வாசி சொந்தம்!
 நெஞ்சாலும் நினையாச் செல்வ நிலைக்கினி நீதான் சொந்தம்!

‘புண்ணியம் புரிந்தோ னுக்கே பொருந்திடும் மனைவி யாயிம்
 மண்ணினி லறத்தைப் பேணும் மாட்சிமை பிறர்க்குக் காட்டப்
 பெண்ணெனப் பிறந்தா’ ளென்று பேசினும் பிழையா காதுன்
 அண்ணியப் பெண்ணின் கால்தூ சழுகுக்கொப் பாகா ளப்பா!

பெண்ணைப்பார் முதலில் போய்நீ! பெருமகள் பேசா ளேனும்
 கண்ணைப்பார்! உன்னைக் கண்டு களிநடம் புரிதல் காண்பாய்!
 எண்ணிப்பார் இல்ல றத்தின் இனிமையை! இனிக்கல்
 யாணம்
 பண்ணைப்பார்! முடிந்தால் நீதான் பணக்கார’’ னென்ற
 னண்ணன் .

தடுமாற்றமுற்ற தம்பி விடுமாற்றமிருந்த வேறு கூறுவது

‘பாக்குக்கும் வெற்றி லைக்கும் பகட்டான துணிம ணிக்கும்,
 நாக்குக்குப் பிடித்த மான நறுஞ்சுவை யுணவு கட்டும்
 நோக்குக்கும் பொருத்த மன்றி, நுண்மையா யெண்ணிப்
 பார்த்தால்
 காக்கைக்குக் கழுகின் வீட்டில் கல்யாணம் முடிந்த தொக்கும்!

திருந்தாத செயலால் செல்வம் தேடினோர் பெண்ணைத் தேரின் ,
 அருந்தாத அன்ன மாகும்; அணியாத ஆடை யாகும்;
 மருந்தாத லின்றிச் சீவன் மாய்த்திடும் விடமு மாகும்;
 பொருந்தாத திரும ணத்தால் புகுவது பொல்லாங் கொன்றே

சதிவிலக் குக்குச் சட்டம் சரியெனின் சகத்தி லின்று,
 துதிவிலக் குக்குச் சட்டம், தோப்பொடு தோட்டம் காடு
 விதிவிலக் குக்குச் சட்டம், வேற்றுமை யின்றி வாழ
 நிதிவிலக் குக்குச் சட்டம், நீதிக்குள் புகும்நா னைக்கே!

இவ்வித் மெல்லாம் சொல்ல எண்ணினு னிதயம் வேரூய்ச்
செவ்விதன் றண்ணன் கேட்டுச் சிந்தையும் நோவான்; சேர,
நவ்வியை யொத்த அண்ணி நகைமுகம் கூம்பு மென்றே,
நொவ்விய தாக வொட்டி நோகாது நுவன்றன் நொந்தே!

சுருக்கமான விடை

“நிலமில்லை; நீரு மில்லை; நேர்த்தியா யில்லை பெண்ணும்;
குலமில்லை; யெனம றுத்துக் கூறவா யில்லை அண்ணா!
நலமில்லை உடலில்; மேலும் நன்குயோ சிக்கத் தக்க
பலமில்லை மனத்தி” லென்றே, பகர்ந்துவிட் டெழுந்தான்
தம்பி!

மாணிக்கம் பரிவின்றிச் சிரித்தல்

பொக்கென எழுந்து தம்பி போவதைப் பார்த்த அண்ணன்,
திக்கென நெஞ்சில் யாதும் தேராது திகைத்து நிற்கப்
பக்கென மாணிக் கம்தான் பரிவின்றிச் சிரிக்க, வேணி
கொக்கென மறைந்தி ருந்தாள், குறுநகை புரிந்து சென்றாள்.

நட்டுத்தா னிருந்தான், நெஞ்சு நனிநொந்து நாணி னோனாய்க்
“கெட்டுத்தான் போனான் தம்பி; கெடுத்துத்தான் வைத்தாள்
வேணி!

கட்டுத்தான் குலைந்த தென்றால், கதைகட்டிச் சிரிக்கு மிவ்வூர்;
விட்டுத்தான் பிடிக்க வேண்டும் வேறென்ன செய்வ”
தென்றான்.

பிணக்கும் இணக்கும்

வெய்யவன் விண்ணை விட்டே வேறிடம் சென்றாற் போலும்,
வையகத் திருள்தான் நீங்கும் வகைகெட்டு விட்டாற் போலும்,
“உய்யுமா ரென்றுண் டோயிவ் வுலகி” லென் றுணறு மாருய்
“ஐயகோ!” எனவே சத்யன் அவலமா யமர்ந்தி ருந்தான்.

அலையென்னு மிதயத் தோடங் கலுங்காம லிருந்த சத்யன்,
சிலையென்னும் வடிவுச் செல்வி சிரித்தது செரிக்கா னாகித்
“தலையென்னு மாறு நொந்தும் தன்கையே தடவ வாரா
நிலையென்ன? நிகழ்ச்சி யெல்லாம் நேர்மாரு யுள்ள திங்கே.

பீறனாக் எனைநீ எண்ணும் பேதையு மன்று; பேசிப்
புறனாகப் புரிந்த போதும் பொறுத்திட இயலும்; போற்றும்
அறனாக, அதுவு மன்றி ஆடவற் கமைந்த ஆற்றல்
மறனாக, மானம் நோக, மனம்போக வைத்தா யன்றோ?

‘பெண்தேடி மணம்செய் விக்கப் பெரிதும்நீர் முயல்க!’ என்ன,
மண்தேடி வந்து தித்த மலர்மக ளெனவேவர் பெண்ணைக்
கண்தேடிக் கண்டு வந்து களித்திடச் சொல்லக் காயாப்
புண்தேடி வைத்தென் நெஞ்சில், புண்ணை தேடிக்
கொண்டாய்!

சத்தியன், ‘நான் இனி தேசாந்திரியாவே’ ளெனல்

‘எரியெரி’ யெனநீ என்றன் இதயத்தை யெரிய வைத்துச்
‘சிரிசிரி’ யெனச்சி ரித்துச் சிறுமையுண் டாக்கி விட்டாய்!
சரிசரி! யினிமே லிந்தச் சங்காத்த மெனக்கு வேண்டாம்;
‘திரிதிரி’ யெனநான் செல்வேன் தேசாந்தி ரங்கம்.’
கென்றான்.

உமது தவற்றை உணரிரோ ளெனல்

‘தன்செயல் தவறென் னோராத் தம்பிக்காத் தாமய னானோர்,
வன்செயல் புரிவ தன்றி வாழ்த்திடும் செயலா செய்வார்?
‘என்செய லாவ தொன்றும் இல்லையிங் கெல்லாம் ஈசா
நின்செய’ லென்னும் நேரா நிலைக்கெனை நெருக்கி னீர்நீர்!

கெண்டிக்குக் கிண்ண மொவ்வா தெனக்கிளர் கிறுக்கர்
போன்றப்
‘பெண்டின்கால் தூசுக் கென்றன் பெண்டாட்டி யொவ்வா’
என்று
நொண்டுகள் நுவன்றென் நெஞ்சை நோகவே நீங்கள்
செய்தும்,
சண்டைக்கு நிற்கா மல்நான் சகித்ததும் தவறே யன்றோ?

அழவேண்டு மென்றால் கட்டி அழுகின்றே னன்றே லாற்றில்
 விழவேண்டு மென்றால் சென்று விழுகின்றேன்; வெறுக்க
 உழவேண்டாம் சொல்லேர் பூட்டி உண்மைக்கு மாறும்!
 பழிவேண்டாம்; பகர்க! என்ன பண்ணிட வேண்டும்?''
 என்றான்,

பேச்சுவாக்கில் பிழை நேர்ந்ததெனல்

ஒழுக்கமொத் துரைத்த உண்மை உளத்தினைத் தொடவே
 'வழுக்குமத் தடத்தி லுள்ள வழிகுழி மேடுபாரா
 திழுக்கிமெத் தெனவி முந்தான்' எனுமாறு திகைத்துத் தேறி,
 அழுக்குமொத் தகத்தில் நீக்கி அன்புட னணுகிச் சொன்னான்:

“பேச்சிடை பிதுங்க நேர்ந்த பிசகிதைப் பெரிது பண்ணி
 ஏச்சிடை யிட்டின் றென்னை எதிர்க்காதே! என்றோ வுன்கண்
 வீச்சிடை விழுந்து விட்டேன் விரும்பிநா”’ னெனவி ரைந்து
 மூச்சிடை முட்டத் தந்தான், மோகன முத்த மொன்றை!

இது தப்புக்குத் தண்டனையெனல்

“அப்பழுக் கற்ற அன்புக் கறிகுறி யாக வேநீர்
 ஒப்பிலா முத்த மொன்றின் றுளங்கனிந் தளித்தீ ரேனும்,
 எப்பொழு தும்தி ருப்பி யிதனைநா னீயே னுங்கள்
 தப்புக்கு விதிப்ப திந்தத் தண்டனை,”’ என்றான் தையல்!

இயற்கை நீதி வழங்குமெனல்

“வானமே மனமா ரங்கி வழங்கிய நீரால் வாழ்ந்தும்,
 மானமே யின்றி யிம்மண் மறந்தீய மறுத்த தென்றால்,
 ‘ஈனமே நேரும் நீதிக் கெனஇருந் திலங்கும் வெய்யோன்
 தானுமே வலித்து வாங்கித் தரும்விண்ணுக் கறிக!’’ என்றான்

இன்சொல்லால் எனைவென்றீர் எனல்

“நிதிபோன்று நினைத்து நெஞ்சில் நிலையாக வைக்க நேரும்”
இதுபோன்ற இன்சொல்லால்நீர் எனைவென்றீர்” ரெனச்சி
ரித்து;

“விதிபோன்று விளங்கு வேண்டான், வெறுப்பினி வேண்டா”
மென்றே,
மதிபோன்ற முகத்தைக் கொண்கன் மலைபோன்ற மார்பில்
வைத்தாள்.

கல்யாணம் முடிப்பதுன் கடமையெனல்

“தும்பியை மலரில் சேர்க்கத் தூண்டவே வேண்டா”
மென்னும்

அம்புவி வழக்குக் கிங்கோ ரையமுண் டாயிற் றென்பூங்
கொம்புநீ! மனது கொள்ளக் குறிப்பாகப் பன்னிக் கூறித்
தம்பிக்கிம் மணம்மு டிக்கும் தனிக்கடன் நினதே” என்றான்.

மாணிக்கம் மனமாற முயல்வே னெனல்

“தவமணி தனைநான் தங்கத் தம்பிக்கே மணம்செய் வித்துட்
புவிமணி யான ஷங்கள் புலன்களித் திடவாய், ‘அந்த
நவமணி யெனக்கு வாய்த்த நன்மணிக் கொவ்வா’
என்றென்
செவிமணி மொழிகள் கேட்கச் செய்யவே முயல்வே”
என்றான்.

சத்தியன் பாராட்டல்

“மஞ்சிவர் மலைபோல் நேரும் மாபெரும் மறுக்க மேனும்,
கொஞ்சமு மஞ்சாய்; கொண்ட கொள்கையை முடிப்பாய்;
கொல்லும்
நஞ்சென நலிக்க என்வாய் நழுவினே விழுந்த சொல்லை
விஞ்சிய அமிழ்த மாக்கும் விண்மணி நீதா” என்றான்.

அலையாயுங் கடலாய்க் கற்ப தனைத்தையு மாழ்ந்து கற்றுக்
கலையாயுங் கவிஞர்க் கேனும், ‘கன்னியர் கருத்தில் காணும்
நிலையாய வியலா’ தென்றிந் நிலந்தனில் நெடுநாள்
தொட்டுத்
தலையாய அறிஞர் சாற்றும் தமிழுக்குத் தாழ்வுண் டாமோ?

அண்ணி கண்ணி வைத்தல்

கொல்லையில் பசுவுக் கன்று கொழுந்தனார், கொஞ்சம் பச்சைப் புல்லையு மெடுத்துப் போடப் போவதைப் பார்த்த பூவை, முல்லையைப் பறிப்பாள் போன்று முன்சென்று முகம்ம லர்ந்து, சொல்லையும் சுருக்கி மெல்லச் சுவைபட விளக்கிச் சொன்னாள்:

“பலதலை முறைக் ளிவ்வில் பண்புகாத் திருந்த தன்றோ? ‘நிலவுல கினிலே றைக்கோன் நிகர்ப்பவ ரில்லை’ யென்றே குலநலம் குறிப்பிட் டன்றக் குறமக ளெயினி வாயால் நலமுறப் பாடல் பெற்ற நற்குடி நமதே யன்றோ?

‘தாழ்ந்தவ ருயர் எண்ணல் தவறன்று; தலைவ ரென் ட வாழ்ந்தவர் தாழ எண்ணல் வரைபோன்ற தவறே! வாழ்வில் வீழ்ந்தவர்க் கென்று மில்லை விடிய’ லென் பார்கள்; வேராய் ஆழ்ந்திதை நீசிந் தித்தே ஆராயா திருந்தா யன்றோ?

அருளற மமைதி யாற்றல் அறிவழ கனைத்து மாய—
பொருளரும் போகம் பொங்கப் பொருந்திய வாழ்வு
வேண்டின்,
‘மருளறும் மங்கை யைநீ மனவியாய்த் தேர்க’ என்னும்
தெருளுறத் தெரிந்தோர் கூற்றைத் தெருவிலே எறிவார்
யாரே?

அண்ணியைப் போல வேதான் அகம்புற மிரண்டு மொன்றாய்ப் பெண்ணெனப் பிறந்தோ ரெல்லாம் பேணுவர் வாழ்வை
யென்றே
எண்ணினை யாயின், நீயும் ஏற்றத்தை யிழந்தாய்! ஏற்றிங் குண்ணுநீ ரொதுக்கிக் கைக்கும் உப்புநீர் கொண்டா
ரொப்பாய்!

‘தமர்பிழை நோன்றல், தாழ்ந்தோர் தம்துயர் தீர்த்தல்,
தாக்கும்
சமரெனின் தாங்கல், சான்றோர் சபையது வெணினும் சார்ந்து நிமிர்ந்துட னிருத்த லின்ன நெறிமுறை யிணைந் திருந்தே அமரராய் வாழ்த’ லென்ற அருங்குடிப் பெருமை காப்பாய்!

‘பாத்திரம் கெட்ட தாயின் பால்கெடும்; பாங்காய்ப் பார்க்கும்
நேத்திரம் கெட்ட தாயின் நெறிகெடும்; நெறியைக் காட்டும்
சாத்திரம் கெட்ட தாயின் சகங்கெடும்; சகத்தில் வாழ்வு
மாத்திரம் கெட்ட தாயின் மனைவியால் கெட்ட’ தென்பார்.

திங்களை யிருகூ ருக்கித் திகழ்தக டடித்துச் சேரச்
செங்கதிர் கம்பி யாக்கிச் செறித்திரு மருங்கும் கோத்து,
‘நங்கையே வாடி! உன்றன் நாயக னழைத்தா’ னென்னும்
பைங்கிளிக் கூட்டில் வைக்கப் பனிச்சிட்டைப் படையே’

லென்றான்.

நானே ஒரு பெண்ணை நயந்து கொண்டேனெனல்

புத்தமு தென்னப் பன்னிப் புலனிணித் திடவே சொன்ன
இத்தனை சொல்லும் ‘ஏற்கா தெதிர்பட்டுத் திரும்பிற்’ நென்ன
நித்தியன் நினைவு கூர்ந்து நேரிட்டுச்சொன்னான்: ‘‘நீங்கள்
உத்தமி! எந்தா யென்ன உளங்கனிந் துரைத்தீ ரேனும்,

போருமாய்ப் புண்ணாய் வாழ்வு போகாமற் புனைந்து விட்ட
ஏருமா யெருதா யெங்கள் இல்லற மியங்க, என்றும்
நீருமாய் நிலமாய் வீடு நிறைவுற, நெடுநாள் நானே
நாருமாய் மலராய் நாடி நங்கையை வரித்தே’’ னென்றான்.

மாணிக்கம் மனம் வருந்துதல்

‘‘‘வெண்ணெயொத் திளகும் நெஞ்சம் வெல்லமொத் தினிக்
கும் சொல்லும்

பண்ணெயொத் துழைக்கச் செய்யும் பண்புடை யோனாக்

கேற்ற

பெண்ணெயொத் தளித்தா’ னென்னும் பெருமையெற்

கின்றிப் பின்னும்

புண்ணெயொத் துளையச் செய்தாய்; போ!’ ‘‘வெண்ப் புகன்று

போனான்.

பேண்தையப் பேதித்தல்

பிற்பக லொருநாள் வீட்டில் பின்கட்டி லமர்ந்து, பேசும்
கற்பனைக் கவிதை நூலில் கருத்தூன்றிக் களித்த செல்வி,
சொற்புத்திக் கொவ்வா அற்பச் சூழ்ச்சியொன் றுதிக்கச்

சொர்ணச்

சிற்பத்தை யொத்த வேணி செயல்படு மிடத்தைச் சேர்ந்தாள்.

குவிந்துநீண் டடர்ந்தும், வில்லாய்க் கோணியும், திரண்டு

ருண்டும்,

கவிந்தகா ரிருள்தான் கூந்தல் கவின்மிகு புருவம் கண்ணாய்ச்
சிவந்தில விதழால் முல்லை சிறையுண்ட தெனும்வா யானே
உவந்தவ ளாகி, ‘‘யோர்ந்தொன் றுரைக்கிறேன் வேணி!’’

யென்றாள்.

‘‘ ‘அன்னையோ! என்னே நேர்ந்த அவலம்! பெண் மகவு
பாவம்!

முன்னையே தந்தை மாண்டான், முந்தாநாள் தாயும் போனாள்!
பின்னையோ பேணிக் காப்பார் பிறரில்லை பேதைக்’ கென்ன
உன்னையா னழைத்து வந்திங் குரிமையாய் வளர்த்தேன்
வேணி!

அன்னமுட் டியகை இக்கை! அழகாகத் தலையை வாரிப்

பின்னலை யிட்ட திக்கை! பிறையெழில் நெற்றி தன்னில்

சின்னப்பொட் டிட்ட திக்கை! சிறுருடை யுடுத்திச் சீராய்

உன்னைய்தொட் டுவந்த கையை உளத்திலவைத் துள்ளாய்

நீயும்!

ஈன்றசே யெனவே யெண்ணி யிருந்துணைக் காக்கு மென்னை,

ஊன்றுகோ லேந்தப் போய்முக குடைபட்ட கதையாக்

கற்காய்ச்

சான்றவர் புகழ் வொன்றிச் சமர்த்தராய் வாழ்வார்க் குள்ளே

தோன்றுமிப் பிளவுன் னாற்றான் துவங்கிற்று வேணி!’’

யென்றாள்.

வேணி மூர்ச்சித்து வீழ்தல்

சொன்னவை சொற்க ளேனும் சூலமா யுளத்தில் தைக்கத்
தன்னுணர் வற்றுத் தன்னைத் தாங்குவோர் தானு மின்றி,
அன்னப்பே டதனைக் கவ்வும் அரவம்போல் கறுத்து நீண்ட
பின்னலும் கிடக்கப் பின்னாலு, பேச்சற்றுச் சாய்ந்தாள் பேதை!

ஆதலு மழிதல் தானும் அரிவையன் றறியா ளாகிக்
'காதலும் புதிது; காதல் கைகூடும் கதிகா னாமல்
நோதலும் புதிது; நொந்து நுவல்வது புரியாள் வீழ்ந்து
சாதலும் புதிதே' யென்னச் சவமொப்பக் கிடந்தாள் பாவை!

மாணிக்கம் மனம் மாற்றமடைதல்

வேணிக்கு நேர்ந்து விட்ட வெறிப்பினைக் கண்டு, வேறு
பாணிக்க நேர மின்றிப் பதைபதைத் தருகில் வந்து,
'சாணுக்கோர் துயர மிந்தச் சகத்தினி லுளதா' மென்றே
மாணிக்கம் மனங்க சிந்து மலர்முகம் துடைத்தாள் மாறாய்!

தந்தேனம் தனிலே தண்ணீர் தளிர்க்கையா லிறைத்தாள்;
தாழ்ந்து
முந்தாளை யாலே மெல்ல முகத்தின்மேல் விசிற லானாள்:
'செந்தேனே! வேணீ!' என்று சிந்தையும் கரைந்த
ழைத்தாள்;
'நொந்தெனை நோகா தேநீ! நோய்தீர்ப்பே னெழுவா''
யென்றாள்.

எண்ணியல் பறிந்தோர்க் கேனும், எழுத்தியல் பறிந்தோர்க்
கேனும்,
மண்ணியல் பறிந்தோர்க் கேனும், மாபெரு மளவில் காணும்
விண்ணியல் பறிந்தோர்க் கேனும் விளங்குமா நில்லை, வீழும்
பெண்ணியல் பறிதல்! பேனும் பெண்ணுக்கே எளிதாம்
மேலும்!

பொருத்தமுமொத்ததெனல்

ஒத்தது வயதும்; தோற்றம் ஒழுக்கமு மொத்த தன்புச்
சித்தமு மொத்த பின்பிச் செல்வமொன் றெவ்வா தேனும்,
நித்தியன் வேணி காதல் நிலைத்ததென் றையம் நீங்கிப்
புத்தியி லொத்த செல்வி, 'பொருத்தமு மொத்த' தென்றாள்.

வேணி தெளிந்தெழுதல்

நேரமும் நீங்க, நீங்கா நினைவது நெருங்க, நேரில்
யாரையும் காணாள்; ஆராய்ந் தானதை யறிந்தாள்;
கண்ணின்
ஈரமும் துடைத்த வாறே இடப்புறம் திரும்பத் தன்னை
யோரமா யமர்ந்து செல்வி உவந்துற்றுப் பார்ப்ப தோர்ந்தாள்.

மாணிக்கம் ஆறுதலளித்தல்

'நெஞ்சினில் நெருப்பை மூட்டி நீருக்கி விட்ட, — நீங்கா
நஞ்சிதெ'ன் றஞ்சிச் சீவன் நடுங்கிய நல்லாள் தன்னைக்
குஞ்சியைத் தடவிக் கொஞ்சம் குறுநகை புரிந்த செல்வி,
'அஞ்சுதல் வேண்டா முன்றன் அகத்தினை அறிந்தேன்
வேணி!

முல்லையைக் கண்டோர் மெல்ல முகரவே முயலல் போலக்
கல்லையும் கனியச் செய்யும் கலைமணங் கமழு முன்னை,
நல்லவன் நித்யன் நாடி நயந்ததில் வியப்பொன் றில்லை!
தொல்லையும் தவிர்க்கத் தோலாத் துணையுனக் கினிநா
னாவேன்.

சொல்லினு லுனது சீவன் சோருமென் பதையோ ராநான்,
கல்லினு லடிக்க வீழ்ந்த கவின்மயி லாக்கி வைத்தேன்;
நல்லதா யிற்றின் றெல்லாம்! நடைமுறை தனிலென்
சொற்கள்
ஒல்லவே வுண்மை யாதல் உறுதியென் றுணர்க நீயும்!''

வெறுக்கத்தக்கன செய்யவில்லையென வேணி விளம்பல்

என்றெழில் செல்வி நெஞ்சின் இருள்நீக்கு மினிய சொல்லே
நன்றெனக் கேட்ட வேணி நலிவற நானூற் றும்'' குன்
பொன்றளிர்க் கைமே லாணை புகன்றுண்மை புகல்வே னக்கா!
வொன்றிலும் தவறென் றென்றென் னுளமொப்பிச் செய்தே
னில்லை!

ஐயகோ! அவரே ஆவ அருஞ்சுட ராயெ ரித்தார்;
பெய்யவே செய்தா ரென்மேல் பெருமழை நீரா யன்பை!
உய்யெனப் புயற்சொல் லாலென் உள்ளத்தை யுகுத்தா
ரக்கா!
செய்யுமா நின்றி நானும் சிந்தையை யிழந்தே'' எனெருள்.

சத்தியன் யுத்திசாலி

நித்தியன் நலத்தை யென்றும் நீங்காது நினைவில் வைத்தும்,
புத்தியில் பூனை வாடிப் புதுமணப் பெண்ணை வைத்தும்,
எத்தனை யிடையூ றேனும் எதிர்த்துவென் றிதைமு டிக்கச்
சத்தியன் துணிந்து சார்ந்தான் சரிநிகர்த் துணைவி தன்னை!

தன்னருஞ் செல்வம், தாவில் தயை, சீலம், தலைமை, - யின்ன
பன்னரும் பண்பால் வாழ்வைப் பயன்படப் பயின்ற தன்றி,
யின்னதை யின்ன வாரு யியற்றுத லினிதென் பாளின்
முன்னின்று முறுவ லித்'' தென் மோகன மயிலே! முற்றும்

நொந்தாள் போன்று நுவலல்

காய்தாளு இன்னு மன்றேல் கனிதாளு?'' எனவே சத்யன்,
''வாய்தனைச் சும்மா கொஞ்சம் வைத்திருக் காமல் நானப்
பேய்தனை யொத்தா னோடும் பேசப்போய்ப் பிடித்துப் பேரா
நோய்தனை யுற்றே'' எனென்று நொந்தாள்போல் நுவன்றாள்
செல்வி!

“முன்னேநான் சொன்னே னந்த மொழிகளும் வீணா யிற்று;
 பின்னேநீ சொன்னா யுன்றன் பேச்சும்வீ னாயிற் றந்தோ!
 பொன்னான நேரம் வந்து பொருந்துங்கால் போக்கு
 வான்கொல்!
 அன்னையே என்னே! இன்னும் அறிவிவ னறியா”’ என்னேறே.

மாமனே வரவழைத்தல்

விரிந்திடும் மலரில் வண்டாய் வேற்றாரும் விரும்பிக் கேட்டுப்
 புரிந்திடச் சொல்ல வல்ல போதகர் எனவே யெண்ணித்
 தெரிந்துடன் வந்து சேர்ந்து தெளிவிக்கக் கடித மொன்றை
 வரைந்திட லானான் தம்மை வளர்த்ததாய் மாம னார்க்கே!

இரண்டுவா ரங்க ளில்லத் திழுபறி யெதுவு மின்றி
 உருண்டபின் , ஒருநாள் காலை ஒப்பிலா வுடலு மொப்பத்
 திரண்டதோள் , சிவந்த கண்,பொய்த் தேசுள்ள முகமாய்த்
 தீனார்

மருண்டிடும் மமதை வாய்ந்த மாமனார் மனைக்கண் புக்கார்.

தந்தையும் புதல்னியும்

புரசையில் புலவர் கட்கோர் புரவலர்; புரியப் பேசும்
 அரசியல் நிபுணர்; ‘ஆழ்ந்த ஆராய்ச்சி யாளர்’ என்னும்
 வரிசையி லொருவ ராகி வந்தவர் தந்தை யென்றே
 கரிசனத் துடன் மா ணிக்கம் களித்தனள் கரைகா னாதே!

பரிவுற மகளைக் கூர்ந்து பார்த்தகங் குளிர்ந்தார் தந்தை;
 ஒருவருக் கொருவர் முந்தி ஊருடல் நலன்கள் மாற்றிச்
 சரிவரக் கேட்டுச் சாற்றும் சடங்குகள் முடியுங் கால், தன்
 னிரவுறு துயிலை நீத்தே எழுந்தங்கு வந்தான் சத்யன்.

சத்தியன் விவரம் விளம்புதல்

“வாருங்கள் மாமா! உங்கள் வரவுநல் வரவு! வான்கண்
 காரெங்கள் கழனி காக்கக் கருணைசெய் வதுபோல் கண்ணால்
 பாருங்கள்! பகவான் பார்த்துப் பரிந்தும்மை யனுப்பி
 னார்போன்ம்!

தீருங்கள், - தம்பிக் கேற்கத் திருத்துங்கள் செப்பித் தீங்கை!

ஏழெட்டுக் கோடிக் கப்பெண் இனிச்சொந்தக் காரி! யேதோ,
ஊழிட்ட பிச்சை யால்தா னொப்பினுள் மணக்க! வொன்றி
வாழட்டு மெனவே நானிவ் வதுவையை முடிக்க வந்தால்,
சீழிட்ட புண்ணு யெண்ணிச் சிதைக்கிரு னிவன்சீ ரின்றி!

பாலும்காத் திருக்கப் பாங்காய்ப் பழமும்காத் திருக்கப்
பார்த்துச்
சீலம்காத் திருந்தா ராய்ந்து செப்பிய சொல்லீ தன்றோ?
'ஞாலம்காத் திருக்கு மேனும், நற்செயல் புரிதற் காய்நம்
காலம்காத் திருக்கா' தென்றே கவிச்சொற்குப் பழுதுண்
டாமோ?

குணக்குன்ற மப்பெண்! பெண்ணைக் கொண்டவா குவல
யத்துள்
பணக்குன்ற மாவர்! பாங்காய்ப் பல்லாண்டு காலம் குந்திக்
கணக்கின்றிச் செலவிட் டாலும் கவலையே காணார்! தம்பி
மணக்கின்ற வகைகண் டால்நாம் மகிழ்குன்ற மாவோம்.
மாமா!

பிடித்ததன் முயலுக் குக்கால் பிறவியில் மூன்றென்
பான்போல்
'குடித்தன மொன்றே ... ழுவின் குறிக்கோ' ளென் கின்றான்;
கூட்டிப்
படித்ததே படிப்பென் கின்றான்; பாங்காக நீங்கள் பன்னி
எடுத்துரைத் தவனுக் கேற்ப இனிமாற்ற வேண்டு'
மன்றான்.

மாமாவின் மாயா சக்தி

பாணைக்கு நாமம் போட்டுப் பக்தியென் றொருபேர் வைத்துப்
பூணைக்கு மணியைக் கட்டிப் பூசைகள் புரியப் பண்ணி
ஏனைக்கு மூக்கட் கேற்ப இச்சகம் பேசித் தன்னை,
யாணைக்குக் கரும்புக் கொல்லை யமைந்தவா றுமக்கும்
மாமா,

“ஊனனு முரைக்கின் கேட்பா னுள்மவ னுக்குண் டுள்ளே;
 ஈனனும் ‘பணம்கா’ சென்றால் எதைச்சொன்ன போதும்
 கேட்பான்;

வானர மதுவும் கேட்கும் வசமாக்கி வளர்த்து வைத்தால்;
 கேனனுக் கெச்சொல் கொண்டு கேட்பிப்ப தப்பா,”
 வென்றார்.

மகள் தனது மனக்குறிப் புணர்த்தல்

தந்தையின் சொற்கள், தன்னைத் தடுமாற வைத்த தேனும்,
 சிந்தையிற் சிறுமை யில்லாச் செல்விசிந் தனைசெய் தாளாய்,
 “வெந்ததைத் திருப்பிப் பின்னும் வேகவைப் பதுவீ ணப்பா!
 வந்ததற் கொருபேர் வாக்காய் வைத்துச்செல் லுங்க”
 ளென்றாள்.

கருத்தினை மறைத்துக் காட்டும் கண்ணின் மகள்சொல்
 கேட்டுச்
 சிரித்தவ ராழ்ந்து சற்றுச் சிந்திக்க லானார்; ‘செல்லாத்
 தரித்திரம் பிடித்த இந்தத் தறுதலை தனக்கும் கூட
 ஒருத்திபெண் டாட்டி யாதற் குலகத்தி லுதித்தா’ ளென்றே.

ராணிக்கம் வேணிக்குதவல்

தேடத்தான் கூடாச் செல்வத் திருமணச் செய்தி பற்றி
 மாடத்தில் கூடிப் பேச மனமின்றி வந்த செல்வி,
 “நீடித்துப் போகும் நேரம்; நித்யனுக் குணவு கொண்டு
 வாடித்தான் போகா முன்போய் வழங்கிவா வேணி!”
 யென்றாள்.

வார்த்தையாய் வகுத்துச் செல்வி வழங்கிய பணிதான், ‘வாழ்
 நேர்த்தியாய்ப் படுக நேர்ந்த நிகரற்ற அமிழ்தே’ யென்கோ!
 சேர்த்தியாய்ச் சிவக்கக் கன்னம் சிந்தையு முவக்க வேணி,
 பூர்த்தியாய்த் தனது மேனி பூரித்துப் புளகம் போர்த்தாள்.

இன்பமென் பதனை யெண்ணி யிடைவிடா நிதய மேங்கிந்
துன்பங்கள் தொடர்ந்த போதும் துணிவொரு துளியுங் குன்ற
தென்புநெக் குருகக் கண்டாங் கிணைந்திடத் துடிக்குங் காத
லன்பினைத் தேடிச் செல்லும் ஆராஅன் பாணுள் வேணி!

மணவினை காணு ளேனும் மனமிரண் டொருமித் தொன்றிக்
கணவனைக் கருத்தில் கண்ட காரிகை, கண்ணில் காணப்
பணிவினைப் பணியில் வைத்துப் பாங்கொடு பண்ணி வைத்த
வுணவினை யெடுத்துச் சென்ற னூர்கடந் துவந்த வாறே!

மதார்த்துயர்ந் திரும ருங்கும் மரஞ்செடி கொடிகள் மல்கிப்
புதர்களாய்ப் படர்ந்து வேலிப் பூக்களாய் மலர்ந்த பாதை;
எதிரினில் வருவ தென்ன? இருப்பதிங் கெதுவென்

நெண்ணுள்,

கதிரவன் தன்னைக் காணக் கமலமே வருவ தொத்தாள்.

கடலோடு கலக்க வந்த காட்டாரோ? காத்தி ருக்கு
முடலோடு கலக்க வந்த உவப்புற்ற வுளமோ? ஓம்ப,
மிடலோடு கலக்க வந்த மேம்பாடோ? மெல்லி யல்தான்,
சுடலோடு கலக்க வந்தாள், சோற்றையும் சுமந்த வாறே.

காதலியல்பு

பலரையும் பற்றி நீங்காப் பண்பதில் படிந்தும், பாரில்
சிலரையே சேர்ந்து நீங்காச் சிறப்பினைச் செய்யும் காதல்,
புலரியைப் பொருந்தி நீங்காப் புத்தொளி போற்பொ திந்து,
மலரினை மறுத்து நீங்கா மணமெனக் கமழும் மாறோ!

காதலர் கண்டுகொளல்

நிலையது நினைத்து, நேரம் நீருழ வுரம்நேர் வித்தோர்
மலையிது வெனமண் ணில்நென் மணிகளை விளைவிக் கின்ற
கலையது கரைகண் டான்கண் களித்திடக் கண்ணி வந்தாள்,
அலையது கரைகண் டன்றி அடங்குமா றறியா வாறே.

காந்தமக் கன்னி யாகக் கரும்பொன்னாய்க் கடுகிக் கையா
 லேந்தித்தன் நெஞ்சி னிக்க இணைத்திட எண்ணி னேனும்,
 சாந்தத்தை யுற்றுத் தன்னைச் சரிசெய்து கொண்டு சார
 வேந்தொத்து நின்றான், நெற்றி வியர்வினைத் துடைத்த
 வாறே.

நெற்றங்கு வயல்கட் கெல்லாம் நீர்தந்து கொண்டு செல்லும்
 புற்றங்கு கால்வா யோரம் பொதுளிய புங்கு நீழல்,
 விற்றங்கு புருவ வேணி விருப்பமாய் வந்து தங்கக்
 கற்றங்கு நீரில் தன்கை கால்முகம் கழுவி வந்தான்.

கிளியே, குயிலே வேணியுடன் பேச வருவீரெனல்

“மணிப்புரு வே!மாங் கொம்பில் மகிழ்ந்திருந் தினிது
 தென்னக்
 கணிப்புருக் கனிகூர்ந் துண்ணும் கவின்மிகு கிளியே! காதில்
 தணிப்புருப் பண்கள் பாடும் தனிக்கவிக் குயிலே! என்றன்
 பிணிப்புருப் பெண்மா னேனும் பேசவா ரீரோ?” வென்றான்.

நம்பியின் முகத்தில் தன்கண் நளினத்தில் புகும்வண் டாக்கிக்
 கொம்பென அசைந்து, கோலக் கொடியெனக் குனிந்து
 வைத்தே,

அம்பென விரைந்து சென்றங் கருங்கத லிக்கு ருத்தும்
 செம்பினில் நீருங் கொண்டு சீக்கிரம் திரும்பி வந்தாள்.

குருத்தான இலையைக் குந்திக் கோமள நிழலில் கூட்டி
 விரித்தான வுடன்நீர் வீழ்த்தி, விருப்பமாய்ச் சுவைத்துண்
 ணற்கு

முரித்தான கறிகாய், நெய்,கூட் றோகாய், அப்ப ளம்,மோர்
 பிரித்தான பின்,முன் சோறு பிசைந்திடக் குழம்பும்
 வார்த்தாள்.

“நாளொன்று தவரு துன்னை நனெதிர் பார்த்தேன் வேணி!
ஆளொன்று வைத்தா ளண்ணி அனுதினம் சுமக்கச் சோறு
தாளின்று கறுகு மாராய்த் தகித்திடும் வெயிலில், மேனி
தூளொன்றி வியர்வை பூத்துத் துளித்திட வரலேன்?”

என்றான்.

வேணி விவரித்தல்

“தேமாவும் தேனும் தேவை; தேசிகன் கடைக்குச் சென்றான்.
மாமாவந் துள்ளார், மற்றும் மருமானை மணக்கச் செய்யத்
தாமாக அன்று; தங்கள் தமயனார் தனித்து வேண்ட!
சீமானின் மகளைச் சேர்த்துச் சிறந்தினித் திகழ்க!” என்றான்.

நித்தியன் நிலையுரைத்தல்

டணும்நேரம்; பசியும் கூட! உரைத்தஇவ் வார்த்தை கேட்டு
ணநேரம் அயர்ந்தோ னாகிக் கவலையோ டிருந்தான்; “காச
ணம்நேரு மெனினும், வேணி! பகைநேரு மெனினும் கூட,
ணம்நேர லுன்னோ டன்றி மற்றையோ ருடனன்”
நென்றான்.

அக்கா நம் பக்கமெனல்

“தங்கமென் றுந்தங் கந்தான், தாமிர மாகா’ தென்றன்
ங்கள்வா யுதிர்த்த சொல்லோர்ந் துளத்தில்வைத் துவந்தே
னேனும்,
ங்குலாய் மாமா சூழ்ந்தால் மதிமாயக் கூடு’ மென்றின்
ங்குமை யெச்ச ரித்தற் கேவினா ளக்கா” வென்றான்.

நானதை நம்பேனெனல்

முதலாவ திடையூ ருகி முளைத்தவ ளண்ணி! முற்றி
திலான இடையூ றண்ணன்! அதன்பிற கின்று மாமா
திலாவ தென்னை மாட்டி யிசிப்பதற் கேங்கு மண்ணி
திலாவ’ ளெனின்நீ, நம்பும் பக்தன்நா னாகே” எனென்றான்

அக்காவே அனைத்தும் எனல்

“அன்னையைக் காண்கின் றேன்நா னக்காவி னன்பி லன்றி,
யென்னையும் காண்கின் றேன்மற் றியல்பான அறிவி லேற்கப்
பின்னையு மரசி யாதல் பேச்சிலே காண்கின் றேன்,பின்
தன்னையே தெய்வ மாயும் தையகாண வைத்த” தென்னுள்.

நித்தியன் மகிழ்ச்சியடைதல்

“காணியே! கரையே! காக்கும் கவின்மிகு தருவே! கற்பி
லாணியே அறைந்த தென்ன அழுத்தமா யழகா யென்றன்
வேணியே மொழிந்த இந்த விவகார விளக்கம் கேட்டவ்
வாணியே புகழ்வாள்! நிவிர் வாழ்த்துவீ” ரெனச்சி ரித்தான்.

வாதம் வேண்டாமெனல்

‘நீதமே, நெறியே வாழ்வின் நிலை’யென நினைப்போன் நம்பப்
“போதுமே என்றும் நீங்கள் பொல்லாத மனிதர் போங்கள்!
வாதமே வேண்டா மக்கா வாழ்வினை வழங்க வல்லாள்;
ஏதுமே யில்லை சங்கை யெனக்கிதி” லென்னுள், வேணி!

கிண்டலும் கேலியும்

முருந்தாதல் முகிழ்க்கும் கொவ்வை முறுவலைப் பருகும்
நித்யன்,
“பரிந்தாதல் பாராப் பாடு படுங்களைப் பதுதா னேனும்,
வருந்தாத இன்னல் வந்து வருத்திடு மெனினும், வாய்த்த
மருந்தாதற் கெனநீ கற்ற மந்திரம் அதுயா’ தென்னுள்.

குற்றமற் றரும்பா நின்ற குமுதநல் லிதழ்ம லர்ந்து,
முற்றுநன் முருந்து மூரல் முறுவலை யொளிர மூட்டிச்
சுற்றுமுற் றும்தான் பார்த்துச் சுந்தரி சுருக்கிக் கண்ணைக்
“கற்றஎன் மந்தி ரத்தைக் கழறப்போ திடுவன்” றென்னுள்.

“என்கர மிணைய வுன்றன் இனியசெங் காந்தள் போன்ற
மென்கரம் மேவ வைத்து, மேன்மாடி முற்றம் மேவிப்
பொன்கரம் பொலியப் பூத்த புகழ்மதி நிலவு காலத்
தன்கரம் தடவித் தென்றல் தவழ்கின்ற பொழுதா?”
என்றான்

“பேச்சுக்குப் பேச்சு பேசிப் பெருக்கிக்கொண் டிவ்வா ருய்நீர்
மூச்சுக்கு மூன்று கேள்வி முடுக்காதீர்! மொழிந்தேன் நேரம்
ஆச்சென! அதிக மாயின், அக்காளே வெறுப்பா ளஞ்ச;
ஏச்சுக்குள் ளாக்கா தீரின் றென்னை” யென் றெழுந்து
சென்றான்.

மாலையில் மனைபுகல்

ஞாயிற்றுப் புத்தே ளந்த நாள்முற்றுப் பெறவே விட்டுப்
போயிற்று; புவனம் பூரா புல்லிருள் போர்க்கா முன்னே,
‘காயுற்றுக் கனியு முற்றுக் கனிப்புற்றே’ மெனக்கா கங்கள்
வாயுற்று வாழ்த்திற் ‘றின்று வாழ்ந்தனம் பசியற்’ றென்றே.

காலேதா னாகச் சென்றான்; கண்ணொடு கருத்தாய்ச் செய்யு.
வேலேதா னாகி நின்றான்; வெளிச்சமுங் குறைந்து வேலை
மாலேதா னாகக் கண்டான்; மகிழ்ச்சிகூர்ந் தாட்க ளோடும்
சாலேதா னாகி வந்தான், சலிப்பாற நடந்த வாறே.

வழிநடை வார்த்தை

“நஞ்சையன் குடித்த னத்தில் நடட்டே நடட்டம்! நலல
பஞ்செயில் பயிர்நே ராமல் போயிற்று” மென்றான்,
பொன்னன்.

“பஞ்சாங்கம் பார்த்தான் வாய்த்த பருவத்தைப் பாரா னாகி;
வஞ்சித்தாள் வைய கத்தாய் வருந்திட” என்றான் நித்யன்.

“மாடொன்று கன்றை யீன்று மாசது மண்ணில் வீழ்ந்தால்,
மூடொன்றப் பையில் போட்டு முகம் கோணு தெடுத்துச்
சென்று,

கேடொன்று வாரா தாலங் கிளையினில் கட்டி விட்டால்,
பாடின்றி மிகும்பா லென்றும் பகர்கிரு” னென்றான், சின்னன்.

“பச்சைப்புல் பருத்திக் கொட்டை பணச்செல வனைத்தும்
பையில்
மிச்சம்தான்! இந்தத் தோது மேல்நாட்டா ரறியார்! மேலும்,
இச்சித்த விதம்பால் மாடும் இருமடங் கீயு மாயின்,
மெச்சத்தான் வேண்டும் நாடும் மேதையை!” யென்றான்,
நித்யன்.

தேடிய பொருளை யெல்லாம் தினமுஞ்சூ தாடித் தோற்றுக்
கூடிய மனைவி மக்கள் கூழின்றிக் காயக் கும்பி,
‘நாடிய பொருள்கை கூடும்; ஞானமும் நல்கு’ மென்று
பாடிய பக்த னென்றே ‘பக்’ கெனச் சிரித்தான் பொன்னன்.

நித்தியன் உலக இயல்புரைத்தல்

வருந்திடு வதற்குத் தன்னை வாடிக்கை யாக்கிக்
கொண்டோன்,
‘மருந்தடித் துயிரை மாய்த்தல் மாபாவ’ மெனப்பூச் சிக்கே
விருந்திடச் செய்தான் நன்கு விளைகின்ற சோளக் காட்டைப்
புரிந்திடப் புகலா ரானார் புலவரும் முயன்று பொன்னு!

‘பாவிரி தமிழைப் பார்மேல் பயிராக்கற் ககத்தி யன்தான்,
காவிரி கதிக்காம் நீரைக் கமண்டலந் தனில்கொண் டேகத்
தேவரி லொருவன் காக்கைத் தேகங்கொண் டதைக்க விழக்கப்
பூவிரி புனலாய்ப் பொங்கிப் போயிற்று புவிமீ’ தென்றே,

‘நெய்புக நேர்ந்து, நாவின் நீர்புக முணவாய் நீடும்
செய்புக பன்றி, சேற்றில் சிதறிய செந்நெல்’ லென்ன
மெய்புக சங்கம் மேவி மிளிர்ந்தநூல் மிதிபட் டந்தோ!—
பொய்புக புராணம் புக்குப் புலன்பாழாய்ப் போயிற் றன்றே!

தாழ்பவர் தம்மைத் தாங்கித் தடுத்திடார்; இருட்டில் தட்டி
வீழ்பவர் கண்முன் வெற்று விளக்கையும் காட்டார்; நீரில்
ஆழ்பவர் கையில் யாரும் அளித்திடார் மிதவை! யந்தோ!
வாழ்பவர் தமக்கு வாழா வழிகாட்டி வருத்து வார்கள்!

சக்கிலி பறைய னென்னச் சாதிகள் பிரித்துத் தாழ்த்திச்
செக்கினி லெள்ளா யிட்டுச் செல்வர்க ளிவரை யாட்டி,
ஒக்கநல் லெண்ணெ யாக வுழைப்பினை யுறிஞ்சிக் கொண்டு
சங்கையாய்த் தள்ளி, 'யெல்லாம் சங்கரன் செய' லென்
கின்றார்.

ஐயகோ! அருமை மக்கள் அகத்தினிற் புகுத்தி வைத்தார்;
மெய்சத விகிதம் கூட மேவாத, - மிடுக்கு மிக்க -
பொய்யினிற் புனைந்த புன்மைப் புதிர்மதக் கதைபூ ராவும்!
வையக வாழ்வில், வற்றா வறுமையே வளரு மாறே.

ஈவுக்கு மிரக்கத் திற்கும் இடமின்றி, எளியோர் பாட்டில்
நாவுக்குப் பிடித்த மான நறுஞ்சுவை யுணவை யுண்டு,
சாவுக்கே வுடலைப் பேணிச் 'சர்வமும் தனக்கே' யென்னும்
பாவிக்குக் காப்பே யிப்பொய்ப் பகவான்தா'' னென்றான்,
நித்யன்.

மா'மனும் மருமகனும்

'முகிலின் றி வானில் பொற்பூ முழுவதும் முகிழ்த்த' தென்னப்
'பகலன் றி யிரவன்' றென்னப் பனிமதி நிலவு பண்ணப்
புகலின்று தான்தா னென்னப் போந்துள்ள மாமா, சத்யன்
மிகலின் றி யமர்ந்தி ருந்தார் மேன்மாடித் தாழ்வாரத்தே.

வரப்போடும் வாய்க்கா லோடும் வயல், பயிர், வாழை,
தென்னைப்
பரப்போடும் தன்வாழ் நானைப் பங்கிட்டுக் கழிப்பான் வந்து,
சிரிப்போடு பார்த்த மாமன் சிந்தையும் சிறுக்க நின்று,
விருப்போடு பேசி வீடு, வினை, நலம் விளங்கக் கேட்டான்.

“அமர்க இங் கப்பா!” என்றே அன்பொடு பணிக்க
அண்ணன்,

சமர்புரி வதற்கென் றிட்ட சமிக்கையென் றமரத் தம்பி,
நிமிர்ந்தவா றிருந்த மாமா நினைவைநேர் செய்து கொண்டு,
திமிர்மிகுங் குரலைக் கொஞ்சம் திருத்திப்பின் செப்ப லானார்:

‘வாணைப்பார்! நிலவை வாரி வழங்கிடும் மதியை யும்பார்!
மீணைப்பா’ ரென்ன, . . . முன்னால் மேன்மாடி யேறி, ‘மெச்சும்
‘தேணைப்பார்! நறுக்கி வைத்த தேமாவின் துண்டு கள்பார்!
மாணைப்பா ரென்பின்’ னென்ன மாணிக்கம் வந்தா னேந்தி!

மாமா மணம்பற்றிப் பேசுதல்

“திருமணம் பற்றிப் பேசித் தெளிந்திடத் தொடங்கும்
போதே,
பெருமண முடைய தேமா, பெட்டித்தேன் பெற்றோ மென்றால்,
ஒருமண மன்றிங் குற்ற தொன்பது கோடிச் செல்வம்
வருமணம்! தெய்வம் வாழ்த்தி வழங்கும்நன் மணமீ தன்றோ?

எரித்திடும் வெப்பம், நீரை இல்லாது பண்ணும்; ஈரம்
பெருத்திடின் வெப்ப வேகம் பிரிந்திடும்; பிரியா தொன்றி
சிரித்திட வென்ற தற்குச் சேவகம் செய்யும் காற்றும்!
விரித்திடும் பசுமை யைநீர்! வெளுத்திட வுலர்த்தும் வெப்பம்!

ஒன்றினை யொன்று வென்றே உயர்ந்திடும் நெருப்போ?
நீரோ?

என்றெதை யெதுசெய் தாலும் ஏற்றிடும் நிலமோ? என்றும்
வென்றத னுடனே சேர்ந்து வினைபுரி கின்ற காற்றோ?
நன்றிது; தீதி தென்றே நாடியார் நவில வல்லார்?

திரிந்துகொண் டிருந்த நித்யன் சிறுபிள்ளைப் பருவத்
தோர்நாள்,

‘புரிந்துகொள் வதற்கே லாத புதிரிவ னண்ணா!’ வென்று
புரிந்துகொண் டுரைத்தாள் தங்கை; ‘பார்வதி! வயது வந்தால்
தெரிந்துகொண் டிவனும் வாழ்வான் தெம்பாக,’ என்றேன்
நானும்.

சுரும்புற்ற மலர்தா னொப்பச் சூதற்ற வுங்கள் தந்தை,
வரம்பற்று வந்தோர்க் கெல்லாம் வாரியே வழங்கி, யாலைக்
கரும்புற்ற கோல மாகிக் கடனுற்றுக் காய்ந்த காலை,
பெரும்பற்று வைத்தென் கூடப் பிறந்தாட்காய் நிலத்தை
மீட்டேன்.

நிலமுள்ள மாந்தர்; நேய நெறிமுறை நியதி நீங்கா
நலமுள்ள மாந்தர்; நாடி நயம்பட நவிலும் நல்ல
குலமுள்ள மாந்தர்க் குள்ளே குவலயந் தனிலே குன்றப்
பலமுள்ள மாந்த ரென்போர் பணமுள்ள மாந்த ரன்றோ?

ஆறெலாம் கடலைத் தேடி யடையுமா றகிலத் தில்நற்
பேறெலாம் தேடிச் செல்லும் பெருஞ்செல்வ ரானோர் தம்மை!
வீறெலா மவர்க்கே! வெற்றி விருதெலா மவர்க்கே! வீட்டில்
சோறிலார்க் கந்தோ! சொல்லச் சொந்தமென் றென்றிங்
குண்டோ?

காசினே யீச னாகக் கருதுவார் பூசு ரர்கள்!
காசினே யாசா னாகக் கருதுவார் காவ லர்கள்!
காசினே நேச னாகக் கருதுவார் வணிகர்! கையில்
காசினேத் தாச னாகக் கருதுவார் கடைய ரானார்!

‘அருளுள்ள முள்ளோர்க் கென்றும் அகமகிழ் வமைவ தில்லை;
இருளுள்ள முள்ளோர்க் கென்றும் இன்பமே யிருப்ப தில்லை;
மருளுள்ள முள்ளோர்க் கென்றும் மதிப்பில்லை; மண்பெண்
பொன்னும்
பொருளுள்ள முள்ளோர்க் கெல்லாம் பூமியிற் பொருந்திற்’
நென்பர்.

கஞ்சனோ, கயவ னோயோ, - கனவானென் றிருக்கக் கண்டா
லஞ்சிநா யெனவே வாலை யாட்டுவா ராயி ரம்பேர்!
‘விஞ்சின யண்ணல்! எல்லா விதத்திலு’ மெனவி ளம்பிக்
கெஞ்சினே சித்துன் வாய்ச்சொல் கேட்டுப்பின் பற்றும் ஞாலம்!

நித்தியன் குறுக்கிடல்

ஆகவே..”, “போதும் மாமா! அறிவமைந் தாரா யாமல்
நோகவே வைப்பீர், நீதி நூல்முறை நோலீ ராய்நீர்!
சாகவே நேர்ந்த போதும் சரி; கன வான்மட் டும்நா
னாகவே மாட்டே”’ எனன்றே அங்கிருந் தெழுந்தான்
நித்யன்.

திடுக்கிட்டார் மாமா! தேர்ந்து தெளியாது திகைத்தான்
சத்யன்;
நடுக்கிட்ட நல்லாள் சற்று நகர்ந்துநிற் பதற்குள் நித்யன்,
படிக்கட்டில் 'படப' டென்று பதற்றமா யிறங்கி வந்தோன்,
அடிக்கட்டில் நிற்கும் காத லணங்கின்மேல் மோதி நின்றான்,

காரியத்தில் கண்

தடுமாறி விழுவாள் தன்னைத் தாவித்தோள் பற்ற நித்யன்,
பிடிமாறிக் குலைந்த வேணி பேசாது தலையைத் தாழ்த்தக்
கடுமாறி யமிழ்தா மாறு கட்டியோர் முத்தம் தந்தே,
அடிமாறி விலகி நின் "நீ தறியாது நிகழ்ந்த" தென்றான்.

"அறியாது நிகழ்ந்த தேயோ? அறிந்திது நிகழ்ந்த தேயோ?
முறியாத காதற் கிஃதோர் முதல்முத்தம் பரிசம்! போதும்!
குறியாதூழ் குறுக்கிட் டின்று கூட்டிட நிகழ்ந்த தேனும்,
நெறியாது? நிலையா தென்று நினைத்தினி நடப்பீ" ரென்றான்.

'கலையாக வுள்ள தெல்லாம் கசடறக் கற்றே' னென்று
மலையாக மதித்துத் தன்னை மமதையோ டிருந்தான், மங்கை
'நிலையாக- நேர்த்தி யாக, நெறிகண்டு நடப்பீ' ரென்னச்
சிலையாக மலைத்து நின்றான், செல்விசொல் திறனில் சிக்கி!

'கண்ணென்று கருதத் தக்க காதலி, - கரும்புக் கட்டி-
பெண்ணென்று! பிழையைக் காணின் பெருநெருப் பாவா'
என்றே,
தண்ணென்ற நிலவில், தென்றல் தனியர சோச்சும் நேரம்,
உண்ணின்று வியர்த்துக் கொட்ட ஊமையாய்ச் சென்று
ஊர்க்குள்!

வெளியேறிச் சென்ற நித்யன் விரைவாக வீதி தோறும்
ஒளியேறித் துலங்கா நின்ற ஊர்ப்புறச் சேரிக் குப்போய்,
அளியேற அணுகிக் கூலி யாட்களை யழைக்க லானான்;
களியேற விளைந்த கம்பங் கதிரறு வடைசெய் தற்கே.

“செம்பரி திக்கோன் பூத்துச் சிறுகாலை செய்யுங் கால், பூங்
கொம்புகாள்! குயில்காள்! மான்காள்! குலமயில், கிளிகாள்!

கூடிக்

கம்பரி கத்தி கூடை கையுடன் கொண்டு வாரீர்!
நம்பெருங் குளத்துக் காட்டில் நல்விளை வறுக்க,” வென்றே.

சீரழிந்த சேரி வாழ்க்கை

ஒடுவே யாத கூரை; ஒன்றிலொன் றெட்டும் குச்சில்.
ஈடுவே றில்லார்; கஞ்சிக் கில்லாரா யிளைத்துப் பெண்கள்
வாடுவா ரெனினும், வாஞ்சை வளர்த்தும்வாய் துடிக்க வந்து
கூடுவோ ரானார், நித்யன் கூறிய தோர்ந்து கேட்டே!

அறிவான அழைப்புக்கு அன்பான பதில்

“மானெங்கே? மயிலு மெங்கே? மகிளிர்தா முள்ளோ மிங்கே!
தேனங்கே! தினைமா வங்கே! தின்னவும்! தேரின், தேவன்
தானிங்கே நீரும்! தங்கள் தயவுக்குக் காத்தோம்! தங்காக்
கானங்கே! யிதுவூர்; வாரீர் களியுண்டு செல்வீர்,” என்றார்.

கூறிய குறிப்புக் கொப்பக் குறுநகை புரிந்த நித்யன்,
மாறியம் பிடுமுன், மற்றோர் மங்கைமுன் வந்து ரைத்தான்:
“ஆறிய களியோ, கூழோ, அழகியவ் வேணி யன்றி,
வேறியா ரிடினு முண்ணு வேளிவர் காணீ” ரென்றே.

நித்தியனின் நேரான பதில்

“ஆலையிற் கரும்பா யாக்கி யரைக்காதீ ரென்னை யிங்கே
கேலியும் கிண்ட லும்தாம் கிளப்புதற் கிதுபோதன்று!
வேலையில் விருப்பம் வைத்து வேளைவீண் செய்தி டாமல்
காலையில் வந்து சேர்வீர் காட்டுக்” கென் றுரைத்தான்
நித்யன்.

நூரியக் கூத்தே யாகி யாடினு மணுகா மல்தன்
ாரிய மதுகண் னாகக் கருதுவோன், கால மோர்ந்தச்
சரியை விட்டுச் சீராய்ச் சிந்தித்த வாறு சென்றான்,
ாரினிற் படியா ரான பாமரர் பாங்கைப் பார்த்தே!

வேணி தன்னிலை விளக்கல்

எட்டாகி, யொன்ப தாகி, இடையிர வாகி, யெல்லாம்
அட்டாகி, ஆறி யாயும், அருந்துவோர் காண ளாகிக்
கட்டாகிக் கிடந்த வாசல் கதவரு கேகிக் கண்ணைப்
பட்டாகி யொளிர்நி லாவில் பளிங்காகிப் பதித்தாள் வேணி!

முத்தத்தின் நினைவு மூண்டு முகத்தினை மலர்த்த, மாமா
சத்தியன் சலச லப்பால் சஞ்சல முலர்த்த நின்றாள்,
நித்தியன் வரவும், நெஞ்ச நெகிழ்வுடன் நிலையைச் சுட்டி,
“இத்தினம் பசியெ வர்க்கும் எடுக்காத தேன்தா”
னென்றாள்

நிலையையோர்ந்து செயல்படல்

தலையினைத் தாழ்த்திப் பின்பு ‘தடதட’ வெனமே லேறிச்
சிலையென இருந்தோர் தம்மைச் சிரிப்புட னுறுத்த நோக்கி,
“விலையினைக் கூட்டிக் கேட்டான் வியாபாரி; கம்ப றுக்கும்
நிலையினில் ஆட்கள் வேண்டி நீங்கினே னழைக்க நானும்!

நித்தியன் நிகழ்ந்ததை நவிலல்

அமிழ்தென்று கருதும்,— முல்லை அரியநன் மலர்கள்
தோய்ந்து
கமழ்தென்ற லென்று கூறும்,— கார்வானிற் பூத்த திங்கட்
குமிழ்துன்றி யொழுகும் கோலக் குளிர்நில வெனஇ னிக்கும்
தமிழ்தின்ற மக்கள் தம்மைத் தாழ்த்தினீர் தையயில் லாதே!

தாயைப்போ லெண்ணி நொந்து தமைநாடி வந்தோர்க்
கெல்லாம்
சேயைப்போ லெண்ணி யீந்து சிறப்புற்ற தமிழர் நாட்டில்,
பேயைப்போல் பொருளைத் தேடிப் பெருமைக்குச் சிறுமை நேர,
நாயைப்போல் வாலை யாட்ட நடத்துவீர் நலிவுற் றுரை!

நடைமுறைக் கொவ்வா, நாட்டின் நலன்களுக் கொவ்வா
 இடைமுறை, 'தமிழர் தங்கள் இயல்முறை' யெனவே
 கடைமுறைக் கதைக ளெல்லாம் கலையெனக் கருத்தில்
 கொடைமுறை தவிர்த்துக் கொண்ட கோட்பாட்டைக்
 கொன்று தீர்த்தீர்!

பகையெனக் கொண்ட வேடன் பதுங்கியே யெறிந்த வேலால்
 மிகையெனப் பட்ட வெம்புண் மெலிவுதீர்ந் தெழுந்த சிங்கம்,
 குகையினை விட்டுக் குந்திக் குமுறல்போல் கொதித்துத்
 புகையினில் நெருப்பாய்ப் பொங்கிப் புறங்காணத் துடிக்கச்
 செய்தீர்!...

'விறகினில் பற்றிக் கொண்ட வெந்தண லெனஎன் சிந்தை
 முறுகவெந் தெரிய நீங்கள் மொழிந்ததால், மொழிந்தேன்
 மாமா!

இறுகிநீர் வெறுக்கா தென்னை எழுந்துவா ருங்கள் உண்ண;
 பிறகுநா மாறித் தீரப் பேசலா'' மென்றான், நித்யன்.

மாமா சாதுர்யமாகச் சாற்றுதல்

“எதுவாக இருந்தா லென்ன? எப்படி யெவ்வா ருகப்
 பதிவாகி யிருந்த தோவப் படித்தானே படிவம் தோன்றும்!
 மதுவாக வொருவண் டுண்ணும்; மலமாக வொருவண்
 டுண்ணும்;
 பொதுவாக இதனை யாரிப் புவியினில் மாற்ற வல்லார்?

நானாக நவில்வ தன்று; நன்றாக நினைத்துப் பார்நீ!
 'கோனாக வேனு மன்றேல் கூலியா ளாக வேனும்,
 தானாக வானு லன்றித் தரமில்லை யாக்கற்' கென்றே
 தேனாக இனிக்கச் சொன்னார் தெரிந்தவ'' ரென்றார் மாமா.

நடைமுறையை நி

தியன் நயம்பட நவிலல்

“அறிவதை யறிதற் கென் னும் அவகாச மவர்கட் கீயோம்;
உறுவதை யுணர்தற் கொண் ன ஓழைமக ளாக்கி யுள்ளோம்;
மறுவதை விதிமே லேற்றி யாடுபோ லுழைக்கச் செய்தோம்!
பெறுவதைப் பிரித்தீ யாமற் பேராசை வசமாய் நாமும்!

நீதிக்கிங் கிடமே யின்றி, கொஞ்சினி லீர மின்றிச்
“சாதிக்குச் சாதி நாட்டில் தாழ்வுயர்” வென்று சாற்றிப்
பாதிக்கு மதிகம் பேரைப் பரிநாசப் படுத்தி வைத்தோம்;
வதுக்கு வீண்வி வாதம் என்னுட னிடுகின் நீர்நீர்?

கொடுத்தினி வாழ வேண்டி ம் குணமாக நாமும்! கூறின்,
அடுத்தினி நடப்ப தெல்லாம் அழிம்பினில் முடியக் கூடும்!
கடுத்தினி யென்னை நீங்கல் அழிம்பினில் முடியக் கூடும்!
படுத்தினித் தூங்க வேண்டி காத்திட வைக்க வேண்டாம்;
மும் பசியாறி, யெழுங்க”
என்றான்.

மாணிக்

ம் சுருங்கக் கூறல்

சார்ந்திது சரியன் றென்னுச் சத்திய னெழுந்தான்; சாற்றிச்
சோர்ந்ததன் தந்தை காசில் சுருக்கமாய்ச் சொன்னான்
செல்வி:
“ஓர்ந்தினிக் கொழுந்த னுக்கிங் கொன்றுமே யுரைக்கா
தீர்நீர்;
தோர்ந்தவன் செப்பும் பெண்ணைத் திருமணம் முடிப்போ”
மென்றே

மாமா தன் போ

க்கில் நம்பிக்கை வைத்தல்

“பொருளாக இதனை யாருந் புத்தியில் புகுத்தா தீர்கள்;
இருளாக இருக்கும் நேரம் எப்போது மிருப்ப தில்லை;
அருளாக இயன்ற மட்டு ம் அனைத்தையும் அமையச்
சொன்னால்
மருளாகி யிருப்பான் நெஞ்சம் மாறு” மென் றெழுந்தார்
மாமா

மதிப்பித்த னுன் மாமா, மாமாவின் மகளாய்த் தோன்றிப்
புதிப்பித்த பாவை யென்னப் பொலிகின்ற மாணிக்

கம், பொன்

துதிப்பித்த னுன் தன்றித் தூயவ னுன் சத்யன், —

கொதிப்பித்துக் கொண்ட கும்பி, குளிர்வித்தா னுணவால்

வேணி!

காரிகை கணவனைக் காய்தல்

இந்தநாள் வரையு மெந்த இளைஞனு மிவ்வா ருய்த்தன்
தந்தையை யெதிர்த்துப் பேசித் தரக்குறை வாக்கக் காணான்,
சிந்தையும் குன்றிச் செல்வி, செய்வதும் தெரியா தன்று
நொந்துபின், மகிழ்ந னுக்கந் நோய்பகிர்ந் தளிக்க லானான்:

“பேர்நின்ற பெரியா ரென்று பின்முன்னெண் னாம லின்று,
கூர்நின்ற குச்சி கொண்டு குத்தலொத் துமது தம்பி,
நேர்நின்று பேசும் போதென் நெஞ்செலாம் பதற, நீண்ட
தேர்நின்ற வாறு நின்றேன் திகைத்திருந் தீர்நீர்?” என்றான்.

சத்தியன் சந்தர்ப்பவாதியாகச் சாற்றுதல்

“அம்மியே பறந்த தின்றிவ் வாகாயம் தனிலென் றால், பின்
இம்மியும் பயனில் லாத இலையிதன் கதியென் னாகும்?
கும்மியா நானும் கொஞ்சம் கூடச்சேர்ந் தடிப்ப தற்கும்!
நிம்மதி நிலைக்க நெஞ்சை நீவுவேன் வாஇங்” கென்றான்.

பெண்ணைப் பெற்ற அப்பா பெருமையிழந்தாரெனல்

“அண்ணனே யன்றோ அந்த அழகுத்தம் பிக்கு நீரும்!
எண்ணெயே யின்றிக் கூட ஏற்றுவீர் விளக்கை! யென்ன
பண்ணியும் பயனென் றில்லை; பாவமென் னப்பா பெற்ற
பெண்ணையும் கொடுத்துப் பின்தம் பெருமையு மிழந்தா”
ரென்றான்

மயிலொன்றைப் பெற்ற மாமா குயிலொன்று பெறவில்லையெனல் !

“கயிலொன்றுங் கண்கள்; கட்டிக் கரும்பொன்றுஞ்
சொற்கள்; காணும்
புயிலொன்றுங் கூந்தல்; பூத்த பூவொன்றும் மேனி; போற்றும்
மயிலொன்றை மட்டும் பெற்ற மாமனே, தனக்கும் மற்றோர்
குயிலொன்றைப் பெற்றீ யாத கோபந்தா னவனுக்”
கென்றான்.

மாணிக்கம் மனக்குறை கூறல்

“வண்டிதான் வேண்டும் உங்கள் வார்த்தையை வைத்தி
ழுக்க!

சிண்டுகள் முடிந்து விட்டுச் சிரிப்புடன் பார்த்து வந்து,
கிண்டலும் புரிகின் றீர்நீர்! கெட்டதோர் கேட்டுக் கிங்கே
சண்டைக்குக் களத்தைக் கோலிச் சரிபார்க்கின் றீரா மேலும்?

துப்பாக அழைத்துச் சென்று துறைபோகப் படிக்க வைத்தின்
ஞெப்பாக வொருவ ரில்லா துங்களை யுயர்த்தி யூக்கும்
அப்பாவை யெதிர்த்துப் பேசும் அதிகார மசட்டுத் தம்பிக்
கெப்போது தந்தீர்? இங்கே எதற்காக வரவ ழைத்தீர்?

துரவொடு கழனி தோப்புத் தொழிலதைத் தம்பி பார்க்க,
வரவொடு செலவை யுங்கள் வசமாக்கி, வைய கத்திற்
கிரவொடு பகல்க ளெல்லா மிதயத்தி லெழுதிப் பேசிப்
பரவிட வைப்போர்க் கிங்கே பண்ணுதல் மான பங்கம்!

முத்தெல்லாம் பிறருக் கேனும் முதிரவே வைத்துக் காக்குப்
நத்தல்லா தொப்பொன் றில்லா நல்லவர்! நாடிச் சேர்க்கும்
சொத்தெல்லா மென்மேல் வைத்துச் சுகமெல்லா முமக்குத்
தந்து,-
சித்தெல்லா மாவோ ருக்கேன் செய்கிறீர் சிறுமை?”
யென்றான்.

சத்தியன் சினந்து சாற்றல்

.. புலகவணாடிச் சத்தத் திற்குப் போகவும் எனது கையில்
தொகையுண்டு கொஞ்சம் மிஞ்சி! துயருண்டு பண்ணத் தக்க
பகையுண்டு வீட்டி லென்றால், பணியாரம் சுண்டல் விற்கும்
வகையுண்டு! நீயென் னோடு வழக்குண்டு பண்ண வேண்டாம்!

தென்னையைத் தேள்கொட் டிற்கும்; தேங்காயைப் போலச்
சேர்ந்த
புன்னையை நெறிகட் டிற்கும்! போதும்போ!'' வென்றெ
ழுந்தான் .

.. அன்னையோ! என்னே பேச்சிஃ தவலப்பேச் சதுதா னாயின்,
என்னையும் இழுத்துக் கொண்டே ஏகுங்க'' ளென்றான்,
செல்வி!

காலையில் வேலை

கங்குலைக் கழித்துக் காமர் காலையை யிழைத்துக் காணப்
பங்கயம் செழித்தல், பாங்கில் பனிநெய்தல் பமித்தல்
பண்ணும்
செங்கதிர் கொழுத்தெ ழாமுன், செறிதுய லொழித்தெ
ழுந்தான்,
மங்குலைக் கிழித்தெ ழும்விண் மதியென்ன விழித்த நித்யன்,

•தோளாண்மை தனிலும், தோட்டுத் துணையாக ஏந்தும்
தோலா
வாளாண்மை தனிலும், வந்து வாயாரப் புகழ்ந்து வாழ்த்தும்
கேளாண்மை தனிலும், சற்றும் கெடுதலே யில்லா ஆண்மை
வேளாண்மை' யெனவே வீட்டை விட்டவன் விரைந்து
சென்றான் .

கூலிக்குழைக்கும் சேரி மாதர்கள்

தாலககுத தங்கம் கேட்கத் தமக்கில்லை தகுதி யென்று,
சேலைக்கு மட்டும் வேண்டிச் சிவனைச்சே விக்கச் செல்வோர்
காலைக்குக் காத்தார், கூடை கம்பரி கத்தி யோடும்
கூலிக்குச் சென்ற லன்றிக் குடிக்கக்கூ ழில்லா தோராய்!

வெந்ததைத் தின்று, வீழ்ந்து வேளைவந் தால்கண் மூடக்
கந்தலைக் கண்ட மேனி கடுமுடை நாறக் கண்ணீர்
சிந்தினோர், சிரிப்போ ராகிச் சிலர்சில ரோடும் சேர்ந்து
வந்தனர், வாழ்வில் லாதார் வாழ்வோரை வாழ்த்து
வோராய்!

கம்பங்காடு தம்பிக்க வைத்தல்

‘வளத்துக்கு வரம்பு தீர்க்க, வானகம் மனது வைத்துத்
துளித்துக்கொண் டிருந்தா லுர்க்குள் தொழிலாளர் துயரம்
தீர்க்கக்
குளத்துக்கா டொன்று போதும்; குதிர்க்குறை கம்பு தீர்க்கும்!
குளத்துக்கு ளிடத்தைத் தீர்க்கும் கதிரெலாம் கொய்தா’
லென்பார்.

இரண்டரை யடிநீ ளத்திற் கிம்மியுங் கம்மி யின்றி
யுருண்டரை கனத்துக் கீழ்மே லொன்றென மணிக
ளொன்றித்
திரண்டருங் கதிர்கள் முற்றித் திகழ்வதைத் தீரக் கண்டு
மருண்டவ ரான மாதர், மகிழ்பவ ரானார் மற்றே!

கற்றவர் கண்கள், கற்காக் காவியம் காணல் போலும்,
பெற்றவர் பிரிந்து பேணுப் பிள்ளையைக் காணல் போலும்,
உற்றவர் உற்றுப் பார்த்தே உவந்தவ ருளங்கு ளிர்ந்து,
‘மற்றிவர் மனிதர்க் குள்ளே மாபெரும் அறிஞ’ ரென்றார்.

கதிரறுக்கப் பணித்தல்

‘மீனன மெல்லாம் மேவி மிளிர்ந்தன’ வெனநின் றோர்க்கவ்
வானவெண் திங்க’ ளென்ன வயங்கினோன் வழுத்த லானான்:
‘‘மானன்ன மயிலு மன்ன மாதர்காள்! இன்று மாலை
தானென்னைக் கம்ப ளந்து தனமெண்ணும் வகைசெய் யுங்கள்!

அறுப்புடன் தொடங்குங் கள்; பின் னனைத்தையும் சுமந்து
 சென்று,
 பொறுப்புடன் களத்தில் கொண்டு போடுங்கள்! பொறுமை
 யின்றி
 வெறுப்புடன் பேசிக் கொண்டு வேலையைக் கெடுக்கா தீர்கள்!
 சிறப்புடன் முடித்தால் வேலை, சிரித்திடத் தருவேன் கூலி!
 வருத்தாதீ ருடலை; வாய்ச்சொல் வளர்த்தாதீர்; வைத்த
 கண்ணும்
 கருத்தாகக் கொய்து மெத்தக் கணக்காக வழைப்பீ ராயின்,
 உருத்தாது வெயிலும்; கையும் ஓயாது; தொடங்கு வீர்கள்;
 விரித்தேதும் விரும்ப வில்லை விளம்புதற்' ' கென்றான்
 நித்யன் .

மாமாவின் விடாப்பிடி

‘‘சீமான் தா,’’ னெனவே தன்னைச் சேர்ந்தவர் சிறப்பிக் கின்ற
 மாமாவின் மனம்நம் பிக்கை மறையாம லிருந்த தால்தான்,
 ‘நாமாகச் சொல்லிப் பார்ப்போம் நயமாக’ வெனவே நாடித்
 தாமாகக் குளத்துக் காட்டுத் தடங்கண்டு நடந்தார் மாமா!

உளமொட்டி யொழுகா தானுக் குணர்த்தவு மூரே போற்றும்
 களமிட்ட கம்பைக் கண்டு களிக்கவும், கவினமி குந்த
 இளமொட்டா யிருந்து நேற்றின் நின்மணம் கமழப் பூத்த
 குளமொட்டிக் கூச்சத் தோடும் குறுநடை யிட்டா ரன்றே.

இரவின் றிப் பகலு மின்றி, ஏற்போருக் கிரங்கி யீந்து,
 கரவின் றி வாழ்ந்த வள்ளல் காசின் றி யிருந்த தொப்ப,
 வரவின் றிச் செலவு மின்றி வற்றிய குளத்தைப் பார்த்துப்
 பரிவின் றி வைதார்: ‘‘ஏரி பாழாகி விட்ட’’ தென்றே.

சூடேறி வியர்த்த மேனி சுறுக்கேறத் துடைத்த வாறே,
 மேடேறி நின்றார்; மீண்டும், மெதுவாகக் கூர்ந்து கண்ணைக்
 காடேறி விளைந்த கம்பங் கதிர்களில் பதித்தார்; ‘காட்டில்
 பாடேறி விட்டால், வீட்டில் பணமேறத் தடையே’ தென்றார்.

வாலையாம் வனிதை மேல்கண் வாலிபன் வைப்ப தொப்ப,
வேலியை விழைந்து பார்த்தார்; விதைப்புக்கு வேண்டி வேறு
கோலிய வழவுக் காட்டைக் குனிந்துற்றுப் பார்த்தார்.

“பண்ணை

வேலையில் விடலைக் கூரில் வேறெவர் நிகர்வா” ரென்றார்.

மருகனின் மனந்தான் மற்றிம் மாமனைக் கண்டு மாறி-
உருகிய நெய்யு ருக்காய் உறைந்துபல் லுடைத்தற் காகக்
குருகுகள் மீன்கள் கொத்திக் குலைத்திடும் குளத் து மேட்டின்
அருகினி லிருந்த கன்னுங் கணுகினு ரறுப்புக் காட்டை!

வேய்மானுந் தோளாள் காதல் வேணியை யெதிர்பார்த்
தோனும்.

தாய்மாமன் வருதல் கண்டு தானெதிர் கொண்டு சென்று
வாய்மான “வெயிலில் வந்தீர்; வாருங்கள் மாமா” வென்றே
தேய்மான மின்றிக் காய்க்கும் தீம்பலா நிழல்சேர்ப் பித்தான்.

மாமா முகத்துதி பண்ணல்

“பண்ணையைப் பார்த்து மெத்தப் பரவசப் பட்டேன்; பார்த்த
கண்ணையும் கவரும்; காணார் காதையும் கவரும் நித்யா!
எண்ணையும் எழுத்தை யும்நீ இகழ்ந்தனை யெனினு மிந்த
மண்ணையும் மதிக்கச் செய்யும் மாபெருங் கலைஞன் நீதான்!

செல்வச் சிறப்பு செப்புதல்

‘உடலெனு மொன்றிற் குள்ளே உயிருள்ள வரையில்,
வாழ்வைக்
கடலெ’னச் சொல்வர் கற்றோர்; ‘கரையெதி ரலைமேற் காணும்
படகெ’னப் பகர்வர் ‘பையில் பணத்தினைப்’ பண்ப டாத
விடலைநீ; யிதையு னக்கு விளக்கலென் விருப்ப மப்பா!

கூண்டினிற் குருவி யாய்நீ, குளிர்முகில் குவிந்து லாவும்
நீண்டவான் தனில்ப றக்க நினைவுகூ ராதோ னாகி,
ஆண்டவ னருளால் வாய்க்கும் அரியஇச் சம்பந் தத்தை
‘வேண்டிய தில்லை’ யென்று விவரமற் றெதுக்கா நின்றாய்!

காரணங்காட்டி வேறு கூறெனல்

தீதுநன் நிவற்றைத் தீரத் தெளிவாகத் தெரிந்த பின்னா
லேதிது வென்று கூறி யேற்பதும் எறிவ தும்செய்
யாதுநீ, யறியா தெம்மை யசடர்க ளாக்கி வைத்தால்.—
பேதையே! யுனக்கு நீயே பிணிதேடிக் கொள்வா”” யென்றார்.

நித்யன் நேர்விடை

“சிறியதோர் சிட்டே தான்நான்; சிந்தும்நெல் சேர்ந்து
தின்னும்
வறியதோர் வாழ்வுக் கென்னை வாடிக்கை யாக்கிக்
கொண்டேன்;
குறியதோர் கூடு கட்டிக் கொண்டதில் குடிகொள்
வேனென்
நெறியிதே! யினியி தில்நீர் நிற்காதீர் குறுக்கிட”” டென்றான்.

இருவரும் தர்க்கித்தல்

“துறையற்ற மரக்க லம்போல் தொல்லைக்குள் ளாகா மல்நீ
குறையற்று வாழ்தல் வேண்டிக் குறித்திது கூரு நின்றேன்;
நிறைவுற்ற செல்வ முன்னை நேரெதிர் கொள்ளும் நேரம்,
முறையற்று மொழியேல்; வாழ்வில் முக்கியம் பணந்தா””
னென்றார்.

“பாடசு வரர்க ளெல்லாம் படித்தினிப் பட்டம் பெற்று
நாடசு வரர்க ளாகி நாளைக்கு வருவா ராயின்,
கோடசு வரர்கள் கொட்டும் கும்மாளம் குலைந்து, கூட
வாடசு வரர்க ளாகி வருந்திடத் தீரும் மாமா!

விதியாட்சி செய்த காலம் விழுந்தது விழாக்க ளாகி;
சதியாட்சி செய்த காலம் சரிந்தது சமர்க ளாகி;
நிதியாட்சி செய்த காலம் நீங்கிற்று நிரப்பே யாகி;
மதியாட்சி செய்யும் காலம் மலருதிம் மண்ணி”” லென்றான்

‘‘மலருதா மத்தம் பூவுன் மனத்தினில்! மதிகே டன்நீ;
 ‘உலருதென் வயிறே’ யென்ற ஊமைப்பிள் ளைக்கோ ருன்ன,
 ‘புலருது பொழுதும்! பொங்கல் புசிக்கலாம் பொறுத்’ தென்
 றுனாம்!
 சிலரிது போன்று பேசிச் சீரழிந் திடல்நீ காணாய்!
 குரங்கெண்ணிக் குதித்துப் பற்றிக் கொண்டுஞ்ச லாடும்
 கொம்பைச்
 சுருங்கெண்ணிக் கொண்டு சுற்றும் சொறிநாயும் பற்றுங்
 கொல்லோ?
 கருங்கண்ணி கரிசல் மண்ணில்; கத்தரி கலப்பு மண்ணில்!
 ஒருங்கெண்ணி யுணரா தோன்நீ உளறுவா யூர்க்குள்’’
 ளென்றார்.

நித்யன் பாகலைப் பலாவாக்கலாமெனல்

‘‘கடுமுறை யாகப் பேசிக் கண்சிவக் கின்னீர்; கற்றோர்
 நடுமுறைக் கொவ்வா தின்று நாய்நரி யெனவே நாவால்!
 இடுமுறை யிட்டுக் கால இயல்பினை யறிந்தி யற்றப்
 படுமுறை பயின்று பண்ணின் பாகல்மா றும்ப லாவாய்!

பிறப்பினி லொன்றே; பேணல், பிணி, முப்பு, பெண்மை,
 யாண்மை
 யிறப்பினி லொன்றே; கற்றாய்ந் திருந்தேற்ற மாக வாழும்
 சிறப்பினி லொன்றே; சீராய்ச் சிந்தித்துத் தெளியா தேநீர்
 மறுப்பினி லொன்றே மாரு மரமாகி விட்டீர் மாமா!

‘நாவில்லை யேழைக்’ கென்றே நாணய மின்றி நீங்கள்,
 ‘ஈவில்லை, யிரக்க’ மில்லை, என்னவே யிருந்து வாழ்வீர்!
 பூவில்லை மணமு மில்லை பூஞ்சோலை தனிலே; போற்றத்
 தேவில்லை யுலகி லென்னத் தெளிவித்து வைத்து விட்டீர்!

காடெலா மவர்கள் கண்ணீர்; களமெலா முங்கட் குண்ணீர்!
பாடெலா மவர்கள் கையில்; பணமெலா முங்கள் பையில்!
சூடெலா மவர்கள் பங்கு; சுகமெலா முங்கட் கிங்கு!
நாடெலாம் நரக வாசம்; நயமெலாம் செய்தீர் நாசம்!

அழுத்திட வேலை வாங்கி, அழுதிடக் கூலி யீந்து,
பழுத்திடும் பழங்கள், பால், நெய்ப் பலகாரம் பலவும் பண்ணிக்
கொழுத்திடத் தின்று, மீந்தால் குப்பையிற் கொட்டி மூடிப்
பிழைத்திடல் செய்வீர், கற்றோர் பேருண்மை பிறழு மாறே!

விருப்பாக இருக்கும் நீங்கள் வேம்பாக மாறி வேக
நெருப்பாகி எரித்தீ ராயின், நீராகிக் கொதிப்பர்! ஆனால்,
பருப்பாகக் கடைய மாட்டீர்; பதமாக அவர்கள் வேகார்!
சிரிப்பாக விருக்கு முங்கள் சீரழி வினிமே'' லென்றான்.

“வறுத்தினிக் கொட்டா தேநீ வாய்த்துடுக் காக வாரி;
நிறுத்திந்த விடத்தில்! நாளை நிகழ்வதோ ராத நீசா!
மறுத்திதற் கெல்லாம் கூற மறுமொழி யுண்டு நூறு!
குறித்தது கூறும் முன்பே குறுக்கிட்டுக் கொள்வாய் நீயும்!

கடுமையைக் கண்ணில் காட்டிக் கசப்பினைக் காதில் கூட்டக்
‘கொடுமையைச் செய்தீ’ ரென்று குரைக்கின்ற குட்டி நாயே!
மடிமையை மனத்தில் மூட்டி மதிகெட்ட மனிதர் தம்மை,
‘அடிமையா யிருக்க வா’ வென் றழைத்தவர் தான்யா’’
ரென்றார்.

அறிவுள்ள ஐயா! நாங்கள் அனைவரும் ஆடு மாடே!
றிவுள்ள வனத்தில் சிக்கிச் சீரழி கின்றோம்! சேர்ந்து
றவுள்ள தழையும், புல்லும் பெற்றுத்தின் றடிமை யாகி
ரவுள்ளி வுழைப்போ’ மென்றே ஓடிவந் தனரா?’’
வென்றான்.

‘அரிக்குட்டி யன்றோ நீயும்; அறிவறிந் தடங்காய்! ஆமாம்! இருக்கட்டு மிவைய னனத்தும் இவ்வாறு யின்று; நாளைச் சரிக்கட்டி விடுவே னுன்னை! சரி’ ’யென வெழுந்து மாமா எரிக்கட்டி யெனக்கண் காட்டி ஏகினு ருமிழ்ந்து காறி!

மாமா போனதும் மனுகன் செய்ததும்

வீட்டினை நோக்கி நெஞ்சில் வேதனை தேக்கிக் கொண்டு காட்டினைக் கடந்து போனார் கனலாகி மாமா! கண்ட ஆட்டினை யடித்தார், ‘ஆ’வென் றலறவே; யடுத்து வந்த மாட்டினை யடித்தார், ‘முட்டாள் மாடெ’ன மனங்கோணாதே.

கந்தலைக் கட்டிக் கொண்டு, காட்டிலே வேலை செய்யும் தந்தைக்குக் கஞ்சி காய்ச்சித் தலைமீதில் வைத்த வாறே சிந்தனை யோடும் வந்த சிறுமியை யடித்தார் சீறி, ‘ஒந்தினி விலகித் தூரம் ஓடிப்போ நாயே’, என்றே.

கழிதட்டைச் சுமையாய்க் கட்டிக் கருத்துடன் தலைமேல் வைத்து, விழிதட்டிப் போன, - முற்றும் விருத்தனோ ரேழை, பாவம்! வழிதட்டி முட்டிக் கொண்டு வந்தவன் கன்னம் வீங்கப் பழிதட்டு மாற டித்தார் பலமாக இடது கையால்!

வேள்வியோ, விழாவோ செய்து வீடுபே றடைவ தன்றிக் கேள்வியோ, முறையோ செய்தல் கிராமத்து வழக்கா றன்றே! தாழ்வையோ சித்துச் சற்றுத் தலைதூக்கி நின்றால் தாழ்ந்தோர், வாழ்வையே வேரை வெட்டி வைப்பார்கள் காயு மாறே!

நித்யனின் நேர்வழி

கற்றவர்க் கொருவாய்; கல்லாக் கயவருக் கொருவாய்; காசோ டுற்றவர்க் கொருவாய்; ஓயா துழைப்பவர்ச் கொருவா யூரில் மற்றவர்க் கொருவாய், - மாற்றி மலர்ந்திடும் மாமா, மான மற்றவ ரெனவே அன்றங் கறிஞனு மறிந்து கொண்டான்.

வெறுப்புடன் மாமா தன்னை விட்டுவிட்டுக் கன்ற தன்பின் ,
 அறுப்புடன் பெண்களொன்றி யயர்வுரு துழைப்ப தாய்ந்து
 பொறுப்புடன் பார்த்து வந்து பொலிவுடன் நின்றான்;
 போனான்
 குறிப்புடன் களத்தில் வேலை குறைவற முடிக்கு மாறே .

தொந்தர வாய்ப்பன் மாடு தொடுத்துத்தாம் பியக்க வில்லை;
 சுந்தரக் கவை, சீ மாரு, சொடுக்கிடும் சாட்டை யில்லை;
 மந்திர மறைக ளோதா மானிடன் மகிழ்ச் செய்த
 எந்திரம் கதிரில் கம்பை எளிதாகப் பிரித்த தங்கே!

உண்பது கம்பஞ் சோறே உழைப்பவர்; உடையோர் விற்ற
 தென்பது ரூபா யென்றே இருநூறு மூட்டை; நாட்டில்
 பண்பற விலைக ளேறப் பதினாறு யிரமும் பாங்கா
 யொண்பதி வணிக னீய வுளம்நொந்து பெற்றான் நித்யன் .

பிணிகளின் மூலம், பேராப் பேய்ப்பசி மூலம், பேணும்
 நுணுகிய கல்வி கேள்வி நோன்மையைத் துறந்திங் காணும்
 பணிகைய ரால்கால் பங்கும், பகவான்க ளால்கால் பங்கும்,
 வணிகார்பங் கரையாய் வைத்தே வளர்த்துவர் வைய கத்தே .

மேல்வைத்த வெய்யோன் கன்மேல் மேனியை வைத்த
 பின், தன்
 பால்வைத்த பணத்தை நித்யன் பதனமாய்ப் பையில் வைத்து,
 வேல்வைத்த விழியாள் காதல் வேணியை நினைவில் வைத்துக்
 கால்வைத்தான் மனையில், மாமா கறுவுதல் கணக்கில்
 வைத்தே!

சகிக்காத சச்சரவு

மணமெண்ணிக் கொண்ட மாறாய் மதர்விழி வேணி காக்கக்
 கணமெண்ணிக் கொண்டு மாமா கடுஞ்சினக் கனலைக் காக்கக்
 குணமெண்ணிக் கொண்டு வந்த குடிமகன், அண்ணன்
 கையில்
 பணமெண்ணிக் கொடுத்தா னண்ணி பரிந்துபா ராட்டு மாறே .

கொடுத்தான வுடனே, மாமா குறுக்கிட்டுக் குரலில் கோபம்
கடுத்தேறக் கையைக் காட்டிக் “கதையின்று முடிந்த தப்பா!
வுடுத்தான துணிக னோடும் ஓடிப்போ வெளியில்! இங்கே
நொடித்தானும் நிற்கா தே! நீ நுழையாதே இனியிவ்
வீட்டில்!

என்னே நீ யாரென் நெண்ணி யிருக்கின்ற யிதய மற்றோய்!
சென்னையா யிருந்தா லுன்னைச் சிறுசிறு துண்டாய்க் கொத்தித்
தின்னவே யிறைத்தி ருப்பேன் திரைகடல் மீன்கட்
கெல்லாம்!
உன்னையுன் வாய்க்கொ முப்பே வுணர்த்தட்டு மொழுக்கிச்
சீழாய்!

நாயினைக் குளிக்கப் பண்ணி நடுவீட்டை யலங்க ரித்துப்
பாயினை விரித்த மர்த்தின் பயனையஃ தறியு மா? தன்
வாயினை மேலும் சும்மா வைத்துக்கொண் டிருக்கு மா? நீ
போயினி! புகன்றேன்; நின்றால், பொல்லாதா னாவே”
னென்றார்.

அண்ணனும் அண்ணியும் அவலமும் ஆறுதலும் அடைதல்

கண்ணீரா யொழுகா தேனும் கலங்கினா னண்ணன்;
கண்ணில்
தெண்ணீராய் வடிய விட்டுத் தேம்பினா ளண்ணி! தம்பி,
“எண்ணீரா யியம்பி னீர்நீர்! ஏற்றுக்கொள் கின்றே”
னென்றே
புண்ணாருப் புதிராய்ச் சொல்லிப் புன்னகை புரிந்தா னன்றே!

‘முகைசெய்த முறுவல், முச முறையாக மலர்ந்த’ தென்ன
நகைசெய்து, நல்லோன் மேலும் நவின்றனன்; “நனியும்
நல்ல

வகைசெய்து வைத்தீர்; வந்த வாழ்வினை வரவேற் காமற்
பகைசெய்த எனக்கு மிஃதோர் படிப்பினை மாமா!” வென்றே.

எதிர்பார்த்ததும் ஏற்பட்டதும்

அடிபட்ட புலியா 'யா' வென் ருவேச மடைவர் ன்ன்றேல்,
இடிபட்ட மர்மாய் வீழ்வர் னென்னதிர் பார்த்த மாமா,
பிடிபட்ட தலைவனென்னப் பேச்சறப் பேணி னோர்தாம்
'குடிபட்ட பெருமைக் கில்லை குறை' யெனக் குளிர்ந்தா
ருள்ளம்.

இங்கேயே கொல்லுங்க ளெனல்

“எதற்காகச் சென்னை வேண்டு மென்கின்றீ ரிப்பேர் தேநா
னதற்காக அமையக் கூராய் அரிவாளைத் தருவேன் தீட்டி!
இதற்காக வருந்த வில்லை எவருமிங் கெனவே, வுங்கள்
முதற்கேதும் மோச மில்லை; முடிக்கலா மிங்கே யேநீர்!

நல்லது மட்டும் இல்லாதிருக்கிறீர் எனல்

கனங்கொள்ளக் கருது கின்றீர் கருணைதான் கருத்தி லின்றி;
இனங்கொள்ள இயம்பு கின்றீர் ஈகைதா னிதயத் தின்றி;
சினங்கொள்ளச் செயல்செய் கின்றீர் சிறுபிள்ளைத் தனமாய்ச்
சேர்த்து
மனங்கொள்ள நல்ல தொன்றிம் மண்ணின்மே லிலையா
மாமா?

இணைந்த இல்லத்தியல்பிஃதெனல்

திரியிவ ரெண்ணெய் வேணி; திருவிளக் கண்ணி; நான்தீ!
அரியவிவ் வமைப்பி லொன்றை யகற்றிடி னனைத்தும் பாழாம்;
உரியதோ ருண்மை யோரா 'தோடிப்போ' வெனவே, உற்ற
பெரியவ ரெனவி ருந்தும் பிதற்றினீர் பித்த னாய்தீர்!

'கருத்தொரு மித்த தாகும் காதலும் மணமு' மென்பர்;
பொருத்தமே யில்லா- அந்தப் பொல்லாத பொருளுக் கொப்பி
ஒருத்தார்பின் னொருத்த ராகி யொவ்வொரு நாளு மோயா
வருத்தமே வருவிக் கின்றீர், வருமின்ன லறியா தீராய்!

திருநீறு பூசிக் கொண்டும், திருமண்ணைச் சாத்திக் கொண்டும்,
தெருநாறும் வேசம் பூண்டு தீனார்திக் கற்றோ ராயின்
ஒருநாறு லட்சம் மக்கள் ஊர்தொறு மிரந்து சாகக்
கருநாறிச் சேர்த்த காசு கற்றறிந் தோர்க்கு நஞ்சாம்!

கல்லாணை கரும்பு தின்ற கதைதம்பி வாழும் நாட்டில்,
இல்லாணை யிருப்போ னாக்கற் கெண்ணுத லிதுவும் குற்றம்,
பொல்லாணை நல்லோ னாக்கப் போதித்த லதுவும் குற்றம்;
கொல்லாணைக் கொல்லோ னாக்கிக் கோடலே தருமம்
போலும்!

வாழ்வாங்கு வாழா னையகமிஃதெனல்

திருவாட்டி யெனினும், தேடித் தெருத்தெரு வாகச் சுற்றிக்
கருவாட்டை விற்ற காசில் கழுவிடும் வயிற்ற னேனும்,
ஒருவீட்டி லுதித்த மக்கட் குணவிடு மன்னை யொப்ப,
வரலுட்டி வாழா நாட்டில் வாழ்க்கையே நரக மன்றோ?

நெய்வதை யறிந்தோர் நெய்தால் நேர்த்திதான்! கொலையை
யும்நீர்
செய்வதை யறிந்தி ருந்தால் செய்யலா மிங்கே யே!சேர்ந்
'துய்வதை யறியா ரோடிங் குறைவதை விடவு முற்று
மெய்வதை யடைதல் மெத்த மே'லென்பர் மேலோ''
ரென்றான்.

மாமாவின் மத நம்பிக்கை

“முன்னோர்கள் மூட ராகி, முளைத்திடு மரும்பு மீசைப்
பின்னோர்கள் பெரிதும் போற்றப் பேசிடும் பெரியோ ராயின்,
பொன்னாகி மதிக்கப் பெற்றுப் பூவாகிப் பொலிந்து வாழ்வு
பன்னீரு மத்த ராகிப் பரிமளங் கமழும் போலும்!

‘நனிநல்ல தர்மம், - நாட்டில் நடைபெறு கின்ற தர்மம்
மனுதர்ம மிதனை யிந்த மாநிலம் மறக்கு மாயின்,
சனிதர்மம் தழைத்து நம்மைச் சர்வாங்கம் நாசம் பண்ணும்!’
எனும்தர்ம வான்கள் சொல்லு க் கினிவிலை யில்லை போலும்!

புவன்மே போற்றப் பொல்லாப் புலனெனலா மடக்கிப் பூவில்
தவமெனப் புரிந்தோர் தந்த தலையாய வுணர்வி தன்றோ?
'அவனன்றி யுலகில் யாதோர் ரணுவேனு மசையா'

தென்றே!

இவனென்ன செய்ய வுள்ளான் இளங்குன்றுத் துள்ளி
யிங்கே?

'சீரெது? சிவமெ' தென்று சிந்தித்துச் செப்ப னிட்டு,
'நேரெது? நெறியெ' தென்று நினைவுட னெழுதி வைத்த
பாரத நாட்டுத் தர்மம், பவித்திர மான தர்மம்!
யாரெது செய்த போதும் அணுவள வசைந்தி டாதே.

சொர்க்கமும் நரக மும்தான் சுருதிச்சொல்! சொல்வ தோரா
வர்க்கத்தில் சேர்ந்து கெட்டு வாய்க்குவந் ததனைப் பேசித்
தர்க்கத்தி லிறங்கு கின்றான், தடம்வழி தவறு மாராய்த்
துர்க்குணம் தோன்றி நாட்டில் துயர்முட்டி விடுதற்
கென்றே.

ஊட்டியே வளர்ப்போ னெல்லா வுயிரையும் படைப்போன்
பால்,கை
நீட்டியே யிறைஞ்சி நின்று நிலத்தினில் பிறவா முன்பே
கேட்டுவந் திருந்தா லன்றிக் கிட்டாது கிடந்து சாவோர்
கூட்டிலே கூடிக் கொண்டேன் குரைக்கிருன் குட்டி நாயாய்?

நீசனை, யெதையு மாய்ந்து நெறியுடன் சொல்லும் நல்லோர்
வாசனை யில்லா தானே, வம்பர்க ளெழுதி வைத்த
தோசனை செய்து பாரா துளறியே கொட்டு வானை,
யீசனை நம்பா தானே யிருத்தினு யில்லத் தில்நீ!

கோடானு கோடி மாந்தர், குலைவற்றிக் கும்பி காய்ந்து,
'வாடாப்பா! வெங்கள் வாழ்வை வளம்பட வளர்த்தற்,
காய்,நீ
நாடாள வா,வா!' வென்றே, நச்சினார் போலும் நாட்டார்!
போடாபோ! போக்கில் லாத புலைத்தெரு நாயே'' என்றார்.

“இந்தப்பெண் பேச்சைக் கேட்டே னிதுமுதல் குற்றம்;
 தந்தப்பெண் பார்க்கச் சென்றே னதுஇரண் டாம்குற்
 ளண்ண
 றம்; பின்,
 ‘பந்திப்புண்’ டெனமா மாபால் பகர்ந்தது மூன்றும் குற்றம்!
 நிந்திப்புண் டெனநான் நெஞ்சில் நினைத்திலே” எனன்ற
 சத்யன்,

இருதலைக் கொள்ளி யின்கண் எறும்பென இதயம் நொந்தே,
 ஒருதலைத் துணிந்தோ னாகி யுரைத்தன னுணர்வி னோடும்:
 “தறுதலை யாகி விட்டான் தம்பியின் நெனினும், தாங்கிப்
 பரிதலை விட்டு நீக்கின் பாவம்வந் தடுக்கு” மென்றே.

நித்தியன் நெருப்புக்குத்தல்

“கலைத்தெரு விதில்நான் தோன்றிக் கனிவாகக் காப்போ
 ரின்றி,
 வலைத்தெரு வதில்வ ளர்ந்து வம்புவா தனைத்தும் கற்றுக்
 கொலைத்தெரு வதில்பின் கூடிக் கொடுமைகள் பயின்று
 தேர்ந்து
 புலைத்தெரு புகுந்தேன் போலும், பொழுதுபோக் கிடமில்
 லாதே!

சேம்புறக் குளங்கள் தொட்டுச் செழிப்புற வயல்கள் கட்டிக்
 காம்புறக் கதிர்கள் விட்டுக் களமுற வடித்துக் கொட்டித்
 தீம்பற வழைப்போர் தின்று திளைப்புற, வழங்கித் தீர்க்கா
 வீம்புறு மனித னுசை வீடுற விரும்ப லொன்றே.

‘உழைப்பவ ருண்ணு துண்ணும் உலுத்தார்க ளுதித்த வூர்கள்
 தழைப்பதே யில்லை’ யென்னும் தருமத்தைத் தவிர்த்துத்
 தங்கள்
 பிழைப்புக்குப் பிறர்பி ழைப்பைப் பேயென வுறிஞ்சு
 வோற்கா
 யழைப்பினை விடுதாம் தெய்வம், ‘அப்பனே வாஇங்’
 கென்றே.

ஒழுக்கமில் லாதான் , ஊரா ருழைப்பினை யுறிஞ்சி வாழும்
இழுக்கினை மறைக்க வன்றோ இறைவனை யிழுக்கின் றுனில்
வழக்கினை வளர்ப்பீ ராய்நீர் வடிக்கின்றீர் மனுதர் மத்தைப்
பழக்கத்தி னாலே , பண்ணும் பழிபாவம் பகுத்தோ ராதே!

விதந்திருள் விலக்கும் வெள்ளி விளங்காது முகில்குழந்
தென்னச்
சுதந்திர மென்னும் சொல்லின் சுடரொளி துலங்கா ஞாருய்ப்
பதந்திரு பாழ்ப்ப டுத்தும் பரமதை மதுவாய்ப் பண்ணி
'இதந்தரும் பக்தி' யென்றே யிருள்நீங்கா தருந்தச் செய்நீர்!

'இனிதுதர் மத்தைப் பற்றி யெண்ணியே யியற்ற' லென்பீர்!
தனதுதர் மம்த னத்தைத் தகவின்றிச் சுருட்டிக் கொள்ளல்;
மனிததர் மத்தைக் கொன்று மண்ணிற்குள் மறைத்தல்;
மாயப்
புனிததர் மத்தைப் போற்றிப் புரியாது புலம்பல் போலும்!

'வெண்மையைக் கருமை யென்று விளக்கலாம்; விவரித்
தின்று ,
திண்மையை மென்மை யென்று தெளிவித்து விடலாம்; தேரப்
பெண்மையை யாண்மை யென்று பேசிவென் றிடலாம்;
ஆனால் ,
உண்மையைப் பொய்மை யாக்கற் கொருகாலு மொண்ணா'
தென்பர் .

உண்மையே உலகும் வானும்; உண்மையே வுயிரும்
வாழ்வும்;
உண்மையே கல்வி கேள்வி; உண்மையே வுடைமை யூட்டம்;
உண்மையே வுளத்துக் குள்ள உறுதுணை! யூன்றிப் பாரீர்;
உண்மையைச் சுட்டு மென்றே உமிழ்ந்தீர்க ளுயர்வோ
ராதே!

‘நன்மையை நயந்து நல்லோர் நவில்வது நாட்டி லுள்ள
 புன்மையைப் போக்கற்’ கென்பர் புலவர்கள்! புலன்கெட்
 பன்மையைக் காணேம் ஆய்ந்து பார்த்திடி னொருமை யன்றி!
 ‘சின்மய’ மென்ப திந்தத் தெளிவெனத் தெரியா தீர்நீர்!
 என்பண்ணை யெனஇன் றென்வாய் இயம்பிடக் கூசிற்
 தன்பண்ணை தனில்சேர்ந் தோர்கள் தரக்குறை வின்றித்
 பின்பெண்ணிப் பெருக்கி வாழப் பெரும்பொருள் பெற்றார்!
 முன், பண்ணை யாள்சா கின்றான் முதுமையெய் தாமுன்!’
 உங்கள்
 என்ருன்.

மாணிக்கத்தின் மாட்சிமை

சத்தியன் சகித்தான், நெஞ்சில் சஞ்சலம் மிஞ்சிற் றேனும்;
 உத்தமி மாணிக் கம், பின் ‘ஓ’ வெனக் கதறி னளாய்,
 ‘‘இத்தனை போதும்; யாரும் இனிப்பேச வேண்டாம்! பேசின்
 செத்திடு வேன்நா’’ எனன்றே செங்கையைக் கூப்பி நின்றுள்.

‘‘எப்போது மியம்பு வீர்நீர்: ‘ஏறைக்கோன் மரபி னோர்கள்,
 தப்பேதுஞ் செய்யார்; தாமாய்த் தார்மிகத் தருமம் காப்பார்!
 ஒப்பாத போது யார்க்கும் ஒருதுளி மடங்கா’ ரென்றே.
 இப்போது மறந்தே னப்பா! இயம்பினீ ரேறு மாறாய்?’

உற்றதை உரிமை யோடும் உரைத்திட வந்த தந்தை;
 கற்றதை யன்றி வேறு கழுருத கொழுந்தன்; காய்ந்து
 பற்றதை மறந்து நீங்கள் பண்பறப் பகைப்பீ ராயின்,
 எற்றிதைப் பார்த்து நாங்கள் இருந்தினிச் சகிப்ப திங்கே?

நயம்பட நவிலல்

எப்போது மெழுதிப் பேசி எங்கும்பா ராட்டப் பட்டுச்
 சிப்பாயே வந்த போதும் சிறையிலே யடைத்த போதும்
 துப்பாக்கி தூக்கி நீட்டிச் சுட்டபோ திலுமஞ் சாத
 அப்பாவின் சொல்லும், அப்பா! அரியவுன் நலனுக் குத்தான்!

புகையொன்று; பொழுது போக்கப் புத்தக மொன்று; காசுத்
தொகையொன்று; தொடர்ந்து வாழ்க்கைத் துணையொன்று;
துலங்கா நின்ற
நகையொன்று மட்டும் கற்று, நல்வாழ்வுக் கான, வேறு
வகையொன்றும் கற்கா அண்ணன் வார்த்தையுன் நலனுக்
குத்தான்!

நீளநா னுனக்குச் சொல்லும் நெஞ்சரம் பெற்றேற னில்லை;
ஆளையும் பார்க்க வேண்டும்; அறிவையும் காக்க வேண்டும்;
நாளையும் பொழுதை யும்நாம் நனிநொந்து கொளலாம்!
நீபோய்
வேளையில் குளித்து விட்டு விரைந்துவா வுண்ணற்''
கென்னுள்.

சீற்றமாறிச் செல்வன் செல்லல்

‘காரிருள் கவிந்த வீட்டில் கவின்விளக் கிலங்கிற்’ நென்னப்
பேருள் பெருகப் பேசிப் பெருமையைக் காத்தா னண்ணி,
ஊருருள் மான மாகி யோடாம லெனவே வோர்ந்து,
சீருள் செல்வன் சென்னுள், சிரித்தவா றங்கி ருந்தே.

கள்ளன்கன்றபின் கதவின் கெடுபிடி

அழுவது தவிர்த்தால், பேசா தங்கிருந் தப்பால் செல்லற்
கெழுவது தவிர, வேறென் றியலாத நிலையில் தன்பெண்,
‘முழுவதும் முழுகா முன்பே முன்வந்து காத்தா’ னென்று
தொழுவதற் கொப்பிற் றேனும், தோல்விக்கு வாயொப்
பாதே!

‘‘முற்றாத காயைக் கொய்து முழுக்கனி யாக்கி னாலும்
அற்றுகச் சுவையு ருதஃ தருவருப் புறச்செய் தல்போல்,
கற்றாய்ந்து காண இந்தக் காலரை வேக்காட் டான்முன்,
சற்றாய்ந்து பாரா தென்னைச் சாய்த்தனை யம்மா!’’ வென்னார்.

மாணிக்கத்தின் மறுமொழி

“உழக்காடிப் பாடி யென்ன உபயோகம்? ஒரு படிக்குள்
முழுக்காட நேரு மென்னும் முறையிலே மொழிந்தேன்

முன்பே!

கிழக்காடி மேற்கு மாடிக் கிழிபடும் குருத்தாய் நீங்கள்
வழக்காட வேண்டா மப்பா! வருந்துவீ ரெனக்கேட் டீரா?

தங்கையின் மகன்தா னென்று தலைதட்டத் தலைப்பட்

டீர்நீர்!

எங்கிலும் காணேன் தூய இதயத்தி லிவனை யொப்பார்!

செங்கையில் தெய்வம் நின்று செயல்படு கின்ற தப்பா!

உங்களை மட்டு மன்றிவ் வுலகையே வெல்வா” என்குள்.

சத்தியன் குறுக்கிடல்

“பழந்துணி பதனம் பண்ணிப் பாராட்டி னாளாம் பாட்டி!

விழுந்திதைக் கெடுத்து விட்டு விரிக்கிருள் கடையை வீனாய்!

கொழுந்தனின் கையில் தெய்வம் குதித்ததாம்; இவள்கண்

டாளாம்!

எழுந்தினிப் போடி! மாமா! எழுங்கன்சாப் பிடலா”

மென்றுள்.

மாணிக்கம் கோடி காட்டல்

“போடியை மதுரைப் பக்கம் போய்ப் பார்த்து வாரீர்! பூனை

வாடியைப் பார்த்து வந்தீர்! வாயில்நீ றுற வேநீர்

கோடியைத் துதித்துக் கோரிக் கும்பிட்டீர்! கூட்டில் வானம்

பாடியைப் பதைக்கச் செய்வீர்; பாவத்தைப் பாரீ” ரென்றுள்.

தந்தையின் தாக்குதல்

“மாட்டுக்குத் தொழுவம் தானே மாபெரும் வைகுந்

தம்மில்

வீட்டுக்குத் தலைவி நீ! யுன் விருப்புவே ருயின் பின்னில்

வாட்டுக்குட் டிக்கு நானா ஆலாத்தி சுற்ற வந்தேன்?

பாட்டுக்குத் தாளம் போடப் பழகினாய் மகளே” யென்றுர்.

கண்ணியின் கடைசிக் கண

“அண்ணனும் தம்பி யென்ப தனைவரு மறிவா ரேனும்;
‘பண்ணுடன் பாட’ லென்றே பழகினோர் பகர்வர்;
‘பார்க்கும்
கண்ணுடன் மணியு’ மென்றே கருதுகின் றேன்நா னப்பா!
எண்ணியும் பாரா தேநீர் இவர்களைப் பிரிக்கப் பார்த்தீர்!

சாற்றுக்குள் உப்பைப் போட்டுச் சரிசெய்யத் தெரியா தப்பா;
சோற்றுக்குள் கஞ்சி சுண்டிச் சுவைபடும் பதங்கண் டோரேன்;
சேற்றுக்குள் நின்று நாற்றைச் சீராக நடுதல் செய்யேன்;
பேற்றுக்குள் மட்டும் சாலப் பெற்றுள்ளேன் பிறர்கண்
முன்னே!

சிற்பத்தில் என்னைச் சேர்த்துச் செயலின்றி வளர்த்தீர்! வாழக்
கற்பித்த தில்லை யேட்டுக் கல்வியைத் தவிர்த்து நீங்கள்!
‘இற்பித்தி’ யெனஇன் றிங்கே இருப்பவ ரிரங்கிக் கூறும்
சொற்புத்தி யால்தான் கொஞ்சம் சுகங்கண்டு வாழ்கின்
றேன்நான் .

கலையிது! காட்சி யீது! கண்கொண்டு காணீராகி,
நிலையிது; நெறியெ தென்னும் நினைவையும் நீத்து விட்டுத்
தலையெது? வாலெ தென்ற தரமறி யாது ‘தள்ளா
மலையிது, வென்றோ ராது மண்வெட்டி யேந்தா நிற்பீர்!

குற்றத்தைச் சகியா தேநீர் குடும்பத்தைக் குலைப்பீ ராயின்,
செற்றத்தைத் தீர்த்துக் கொள்ளச் சீரிய வழிவே றுண்டு;
சுற்றத்தை மறந்து, கொஞ்சம் சுருக்காகக் கலந்து நஞ்சை
யுற்றெடுத்துப் பருகத் தந்தா லுதவினோ ராவி’’ ரென்றாள்.

தந்தை தளர்வுறல்

நல்லாளின் நடப்பு ஞானம் நாராசம், நாண்வில் நாவாய்ச்
சொல்லாகிச் சொரியக் காதில் சரீரெனப் புகவே தந்தை
கல்லாகி யிருந்த நெஞ்சம் கனலுற்ற மெழுகே யாகி,
“எல்லாமும் வல்ல ஈசா! என்செவி தூர்க!” வென்றார்.

மாணிக்கம் தந்தையின் மன இருள் மறையக் கூறல்

போதெனப் பொலிந்த கண்ணில், 'பொலபொல' வெனநீர்
மாதரில் மணியும், தந்தை மனஇருள் மறையு மாறே, ^{சிந்தி,}
“காதினித் தூர்க்’ வென்று கழுருதீ ரப்பா! ‘கண்டித்
தீதுகள் தீர்க்க’ வென்றத் தெய்வத்தை யழைப்பீ’’ ரென்றாள்.

இடக்கு செய்த அப்பா மடக்கப்பட்டார்

“காலமே காலம்! காத்திக் காலத்தில் கற்றுக் கொண்ட
கோலமே கோல மாயின், குறுக்கினி நிற்பே னல்லேன்;
ஞாலமே ஏற்றுக் கொண்டு நடக்கமுற் படுங்கால் நானும்
ஆலமே யெனினு மாரா அமுதாகக் கொள்வே னன்றே!

செப்பிய என்சொல் சேரச் சிந்தித்துத் தெளிந்த தன்றேல்,
துப்பிய தாகத் தொன்று தொட்டுநான் தொடர்ந்த வாழ்வும்!
தப்பிய தனைத்தை யும்தாம் தயவுசெய் தொதுக்கித் தள்ளி,
ஒப்பிய படியே வொன்றி வொழுகுக! நீவி’’ ரென்றார்.

வேணியின் விரகம்

புதுப்புது வடிவாய்ப் பூத்துப் பொலிந்திடும் போது மாகி,
மதிப்பதற் குரிய வண்ண மணங்கமழ் மலரு மாகி,
விதிப்படி கோத்துச் சூட விரும்பிடும் மாலை யானாள்,
உதிப்பது பருவ மாகி உளம்பூங்கா வான வேணி!

மானுமாய் மயக்கும் கண்ணை! மல்குபூங் குறிஞ்சிக் கோட்டின்
தேனுமாய்த் திளைக்கும் வாயை! தெவிட்டாது கமழும் முல்லை
தானுமாய்த் தழுவும் முக்கை! தன்மய மாக்கும் யாழின்
கானமாய்க் கவரும் காதை கன்னியின் கன்னிக் காதல்!

எண்ணத்துப் பாலில் காதல் எனுமுறை யிட்ட தாலே,
 வண்ணத்தில் வேரு காமல் வடிவத்தில் தயிராய் வாய்த்துக்
 கண்ணொத்த மத்தாய் நித்யன் கலந்திடும் கணத்தைக்
காணாள்,
 பெண்ணொத்த வாழ்வில் வெண்ணெய்ப் பேரின்பப் பேறெய்
தற்கே!

‘காதல்கை கூடும்! கூடா தாயின்பின் காத்த வீட்டில்
 மோதல்கை கூடும்; கூட முன்னும்பின் னறியாற் கென்னை
 யீதல்கை கூடும்! கூடின் இதயமும் வெடிக்க வெந்து
 சாதல்கை கூடும்! கூடச் சகம்கதை கட்டக் கூடும்!...

திடுக்கிட்டுப் பார்ப்பாள்; ‘அந்தோ! தெய்வமே! துணைநீ,’
யென்பாள்.

படிக்கட்டி லேறற் கேங்கும் பச்சிளங் குழந்தை போன்று,
 நடுக்கிட்டு நலிவாள்; ஆமாம், நடக்கட்டும் நடப்ப தெல்லாம்;
 முடிக்கட்டும் தொடங்கி னோரே முதல்கதை யெனக்கென்
னென்பாள்.

‘கதிரினை மறைத்தார்; காயக் கவின்மதி யெரித்தார்; காண
 எதிரினி லிருந்தா ரின்னை இதயத்திற் புகுந்தா ரஞ்சிச்
 சிதறிலும் வீழார் போலும், சீவனில் கலந்தார் போலும்,
 புதிரெனத் தோன்றற் கிஃதோர் புதுக்கங்குல் பொழுதே
போலும்!

சென்றநா ளெல்லா மென்றன் சிந்தையில் சிறக்க வொன்றி
 ‘நன்றிவை’ யென்று நம்பி நவின்றவை நலிக்கு மந்தோ!
 தென்றலும் நன்று யன்றித் திங்களும் நன்று யன்றிவ்
 வன்றிலும் நன்று யின்றே னனலாயிற் றென்று’ யென்றாள்.

‘முக்காலுங் காலுங் கூடி முழுமையாய் விழியும் மூடிச்
 சொக்காமல் சொக்க வைத்துச் சுகமாக மெய்ம்ம றந்து,—
 அக்காவந் தெழுப்பி னாலும் ‘ஆ’வென லறியாத் தூக்கம்,
 எக்கேடு கெட்டோ இன்றிங் கென்னைவிட் டேகிற்’ றென்றாள்.

தூக்கம் வந்தால் துயரம் தீருமெனல்

துயில்செய்யின் துன்பந் தீரத் தூயவ னுளத்தில், தோகை
மயில்செய்யும் நடனம் மல்கும்! மலர்யாழில் மனத்தை நட்டுப்
பயில்செய்யும் சுரும்பின் பண்கள் பரவசம் செய்யும்! பாகாய்க்
குயில்செய்யும் கோலப் பாடல் குளுகுளுப் புறவும் செய்யும்!

இமைத்திடும் நேரம் கூட இமைமுடா திவ்வா ருயிவ்
வமைத்தடந் தோளிக் கொன்றி யலர்ந்திடும் வேட்கை
நெஞ்சைக்
குமைத்திடும் பொழுதில், கோழி கூவிற்பென் றக்கா கூவிச்
'சமைத்திட வேண்டும்; வேணி, சமர்த்தென எழுந்தி'
ரென்பாள்.

வேணிக்கு விடிந்தது

முப்போதும் முழுப்போ தாகி, முகஞ்சுழிக் காதப் போதும்
இப்போது மலர்ந்த தென்ன இலங்குவா ளிரவில் தூங்க
எப்போது முயன்றாள்? காலை எப்போது விழித்தா ளென்றால்,
செப்பேது மில்லை; யெல்லாம் செய்கிறாள் விடியும் போதே!

குளித்துடல் மாசு போக்கிக் கோதிடும் கூந்த லில்நீர்
துளித்திடத் தேநீ ரேந்தித் துயின்றிடு மறைக்குள் நித்யன்
விளித்திடுங் குரலெ ழாமுன், விருப்புடன் வந்தாள்; நெஞ்சம்
களித்திடத் தயங்கிக் கண்டு, 'கண்விழித் தெழுவி'
ரென்றாள்.

வெற்றியின் வெறியில் வீழ்ந்து விழிமுடி யுறங்கும் வீரன்
நெற்றியில் தளிராய் நீவ, நினைவுகூர்ந் திட்ட நித்யன்,
முற்றிய முறுவல் முந்த, மொழிபிந்த மொழிந்தான்:

“முற்றக்
கற்றஎன் கவினே! நெற்றி கடைத்தேற லுற்ற தின்றே!

“மானாகி மருள்வாய்! மாறி மயிலாகி யருள்வாய்! மங்கா
மீனாகி மிளர்வாய்! மீண்டு மின்னாகி மறைவாய்! மேலே
வானாகி வெளிநு வாங்கி வைகறை வளர்த்த வாய்த்துத்
தேனாகி யினித்த தூக்கம் தெவிட்டாது தீர்த்தா” யென்றான்.

வேணியின் விவரிப்பு

“நறியவாம் காற்று மேவ, ஞாயிற்றுப் புத்தேள் கீழ்வான்
பொறியவாம் புதுமை மேவப் பொன்வண்டு பூவை மேவ,
வெறியவாம் துயிலே மேவி, விடிவையோ ராதி ருக்கும்
சிறியவாம் செய்தி பெற்றுச் செல்லநான் தீர்த்தே”
என்றான்.

வைகறைத் தூக்கம் வதுவுக்காகா தெனல்

“இதவுக்குப் பேசும் பேச்சிங் கியல்புக்கேற் காதென்
மதுவுக்கு மதிகம் மல்கி மயக்கிடும் விடியல் தூக்கம்
வதுவுக்கும் வந்தால், வாதாய் வரன்வாயை வளர்த்தி
கதவுக்குத் தாழ்போ டாத கதையாக்கித் தீரு” மென்றான்.

“விண்ணுக்குள் ளிருந்து வந்த வீரரு மாண்க ளன்று;
மண்ணுக்குள் ளிருந்து வந்த மடச்சியர் மாத ரன்று!
பெண்ணுக்கு மாணுக் கும்நீர் பேதங்கற் பிப்பீ ராயின்
புண்ணுக்கு மருந்தா காது புரையோடப் புரிந்தோ ராவீர்!

எண்ணினை யிழிவு செய்த எழுத்திருந் தென்ன செய்ய?
பண்ணினை யிழிவு செய்த பாட்டிருந் தென்ன செய்ய?
பெண்ணினை யிழிவு செய்து பேசிடு மாணின் வாழ்வு,
கண்ணினை யிழிவு செய்த கதையாகிக் கழியு” மென்றான்.

நித்தியன் வேண்டுகோள்

“அண்ணியைப் போன்றே நீயோ ரசகாய சூரி யாதற்
கெண்ணியின் நிங்கு வந்திவ் விதமென யெதிர்த்தா
கண்ணியில் படநான் காட்டுக் கவுதாரி யன்று கண்ணே!
புண்ணிய மாகச் சற்றுப் போய்ச்சேருன் னிடத்துக்”
கென்னுள்.

வேடிக்கைப் பேச்சால் வேளை வீணைஎல்

“தேடிக்கை தனிலே தேனீர் தித்திக்க ஏந்திக் கொண்டிம்
மாடிக்குக் கைகா லோடி மல்லாடி யேறி வந்து
வாடிக்கை யாகத் தந்தால், வகைதொகை யின்றி வாளா
வேடிக்கை விளைவிக் கின்றீர் வேளைவீ னாதற்” கென்னுள்.

நித்தியன் தேனீர் தித்திக்கு மெனல்

“வானீரே! யென்றும் நீரே வாரிநீர் வழங்கு கின்றீர்!
கானீரே! யென்றும் நீரே கார்நீரே தருகின் றீர்! காப்
பூநீர் ளான வென்றன் பொற்கொடி வேணி மட்டும்
தேனீரே யீவாள்; நெஞ்சே தித்திக்கும்; தெளிவீ” ரென்னுள்.

ஒளிக்கென்றே யிருந்த செவ்வா யொண்முத்த மொளிர,
ஒன்றிக்

‘களுக்’கென்று சிரித்துக் கன்னி கைநீட்டக் களித்துப்
பெற்றுக்

“கிளிக்கின்று கூட நெஞ்சில் கிளச்சியே னென்ன “அக்கா
விளிக்கின்ற குரலைக் கேளீர்; வில்லங்கம் விளைப்பீ”
ரென்னுள்.

“தெய்வமே! தெய்வ முன்னைத் தேடியே விளிக்கும்! தீரச்
செய்தவ மில்லேன்; வேறு செயத்தக்க தில்லை; செல்நீ!
எய்தசொல் லம்பால், யானை எறும்பாகி யிருத்தல்
கண்டோம்!

உய்தியுண்டுனக்கு முள்ளம் ஓர்ந்தொழு கிடுக!” வென்னுள்.

நினைப்பு நிறைவேற்றம்

நன்றென விடிந்த அந்நாள் நலந்தரும் நன்னாள்! வீட்டில்,
நின்றதோர் மௌனம் சற்று நேரமே நிலவிற றன்று;
தன்றிறம் தவிரக் கல்வித் தனித்திறம் பெற்ற வேணி
அன்றென அனைத்தும் நன்ற யமைந்திடச் சமைத்து
வைத்தாள்.

மதுவிடை யீயாய் நாக்கு, மகிழ்ந்திடும் சுவைகட் கேற்ப,
மெதுவடை சாம்பார்; பூரி மென்கிழங் கிட்லி சட்னி;—
புதுவுடை பொலிய வேணி புரிந்துடன் படைக்கப் போந்து
பதிவுட னமர்ந்துண் ணுங்கால், பகர்ந்திட லானார் மாமா:

“பண்டங்கள் பலவும் பாங்காய்ப் பலசுவை பயக்கப் பண்ணும்
பெண்டுக ளுள்ள வீட்டில் பேச்சில்லை; பிணக்கு மில்லை;
கண்டதும் களித்தேன் வேணி கைராசிக் காரி யென்றே!
உண்டவர்க் குவப்புண் டாயின் ஊறுண்டா காதங்”
கென்றே.

மாணிக்கம் திருமணப் பேச்சைத் தொடங்கும் பாணி

மருமகன் மார்கள், மாமா, மாணிக்கம் மகிழ்ந்து, மாறி
யொருமுக மாக ஓன்றி யுறவுறப் பார்க்கத் தன்னைத்
திருமக ளனைய வேணி திடுக்கிட்டுத் தலையைத் தாழ்த்தப்
பெருமிதம் பெருகப் பின்னர் பேசினாள், பேரன் புப்பெண்:

“பெற்றஎன் மகவி ரண்டு, பெருமக விரண்டு! பேண
வுற்றிவ ருடனே, நாங்கள் உறைகுவ மறுவ ராகி!
கற்றவர் கருதிக் காணக் கண்ணியம் கமழ்ந்த தப்பா!
மற்றிவர் மணக்க நீங்கள் மனமொன்றி முயல்க!”

வென்றே.

அப்பா பதில் செப்பல்

“கோத்திரம் குலங்க ளொத்துக் குணம், குறி நலங்க
 ளொத்து,
 நாத்திகன் நெஞ்சு மொத்து, நங்கையின் மனமு மொத்து,
 மூத்தவர் புத்திக் கொத்த மொழியிது வாயின், முற்றும்
 ஆத்திக னெனக்கொவ் வாத ததிலெதும் இலையே”
 யென்றார்.

சத்தியனின் உத்தமமான தடை

“இன்றுண்டு நானைக் கில்லை’, யெனுமிந்த வுலக
 வாழ்வில்,
 நன்றுண்டு; தீது முண்டு; நடைமுறை யிதனை நாடின,
 ‘அன்றுண்டு பொருளின் றில்லை; ஐயகோ!’ வெனுமா ருத
 லொன்றுண்டு தடைதா”’ னென்றான், யோசனை புரிந்த
 சத்யன்.

செல்வி சிக்கலிழ்த்தல்

“நிலமெலா மென்பே ருக்கு நியதியற் றெழுதி வைத்துத்
 தலமெலாம் தாழ்த்திப் பேசும் தவறென்று செய்தா ரப்பா;
 நலமெலா மிதனால் கெட்டு நாசமா காமல், நானே
 குலமெலாந் தழைக்கப் பங்கிக் கொடுப்பேன்வே ணிக்குப்
 பாதி!

வேண்டிய வேண்டி யோர்க்கு விரும்பவே வாரித் தந்தும்,
 ஆண்டுக்கி லட்சம் ரூபாய் ஆவது மீதி யாயின்,
 ஈண்டிதில் வாழ லாம்நன் கிருந்திரு குடும்பங் கள்தாம்;
 மீண்டெதும் தடையே யில்லை; மேலிட்டு முடிப்பீ”’ ரென்றான்.

வஞ்சகம் தஞ்சமற்றுத் தவித்தல்

தைத்தது தகப்பன் நெஞ்சில் தாற்றுக்கோல் தானா யிச்சொல்!
 கைத்தது தட்டில் வைத்த கமழும்சிற் றுண்டி! கையில்
 வைத்தது வைத்த தாகி, ‘வயதாகி வந்து வாய்த்த
 பைத்திய மெனவே பார்த்துப் ‘பகவானே!’ என்றார் மாமா!

நித்தியன் நெஞ்சொடு பேசுதல்

இனிக்கத்தான் பேசி 'யேழைக் கெசமான' னெனவே
வாழ்ந்தும்,
தனக்குத்தா னடிமை யாகித் தரமற்ற செயல்கள் செய்தால்,
துனிக்குத்தா னுள்ளா காமல் தொலைக்கத்தா னியலா
தென்றும்!
உனக்குத்தா னெனக்குந் தானென் றுள்ளத்துக் குரைத்தான்
நித்யன்.

வேணியின் பணிவிடை

அப்பாவுக் கோவல்! 'காபி' அண்ணாவுக் கருந்தத் தேனீர்
தப்பாது தம்பிக் கும்!பால் தரவேண்டு மக்கா வுக்கும்!
எப்போதும் வழக்கா றிஃதென் றிதயமோர்ந் திருந்த வேணி,
ஒப்பெது மில்லா வாரு யுவந்துப சரித்த ளித்தாள்.

தம்பியின் வம்பு வார்த்தை

ஓவலைப் பருகும் மாமா, ஒருபோது மில்லா தின்று
காவலும் கட்டும் மீறிக் கலங்கியே கண்ணி னில்நீர்
தூவலைப் பார்த்த நித்யன், "துவையல்தான் மிகவும் காரம்;
நாவெலா மெரியு" தென்றான், நமுட்டிய நகைப்பி னோடும்!

சத்தியன் சாகசப் பேச்சு!

"ஈரமே யின்றி நெஞ்சில், இல்லாத குறைகள் கூறும்
வீரமே நினது வீரம்! விவகார ஞான மற்றோன்;
காரமே யில்லாப் பண்டம் காரமாம்! கல்யா ணத்தில்,
'ஆரமே பார' மென்றங் கழுதாலு மழுவா" யென்றான்.

கலகலப்பான கட்டம்

கண்ணீரை விட்ட மாமா, 'கல்' லெனச் சிரித்தார்; கண்ணாய்த்
தண்ணீரைப் பருகும் நங்கை தட்டுண்டு தவித்தாள்; தம்பி,
"பண்ணார மெல்லாம் பற்றிப் பகருமுன், எனக்குப் பார்க்கும்
பெண்ணாரின் சம்ம தத்தைப் பெரியவர் பெறுக" வென்றான்.

அக்காவின் வினாவும் தங்கையின் விடையும்

பாதிச்சொத் தளித்தாள், மெத்தப் பரிவாகக் கூர்ந்து பார்த்து,
 ‘நீதிச்சொ’ லெனவே நோர்ந்!துன் நினைப்பென்ன வேணீ!’
 யென்ன,
 வீதிச்சொல் லறியாள்; வாழும் வீட்டுச்சொல் வெளியில்
 சொல்லா
 மாதச்சொல் கேட்டு நாணி, “மனமொத்து நடப்பே”
 னென்றாள்.

நறுமணம் கமழத் திருமணம் முடிப்போ மெனல்

வெண்ணெயை வீட்டில் வைத்து வெளியில்போய் நெய்யைத்
 தேடும்
 அண்ணனு மருமைத் தம்பி யகத்தினைப் புரிந்து கொண்”’டுன்
 எண்ணம்போல் முடிந்த தப்பா! என்றும்நீ யிவளை யுன்றன்
 கண்ணெனக் காத்து வாழக் கல்யாணம் முடிப்போ”’
 மென்றான்.

வணக்கமும் வாழ்த்தும்

உண்டபி னுவந்து மெல்ல ஊஞ்சலில் மாமா குந்த,
 அண்டையி லமர அண்ணன், அருகினி லண்ணி நிற்கக்
 கண்டதும் கருத்தாய் நித்யன், கனிவுறக் கையைக் கூப்பித்
 தண்டனிட் டெழவே, மாமா தனிவாழ்த்து வழங்க லானார்:

“காதல்கண் டரும்பின் நாட்டம்; காத்திடும் பொழுதே
 வேட்கை;
 காதல்கள் மலர்ந்த காலேக் கடிமணம்! கமழக் கட்டிக்
 காதல்கள் ஒருமித் தொன்றிக் கலந்ததில் தமைத்தா மீன்ற
 காதல்கான் முளையைக் காணின் கடைத்தேற்ற மாயிற்
 றன்றே!

புல்லாகிப் பொருந்தி வாழ்க பொதிகைபோல் பவரை!
 வீட்டில்,
 மல்லிகை மலரே யாகி மணங்கமழ்ந் திடுக! மாருக்
 கல்லாகி விடுக, காணாக் கடுத்துயர் மழையாய்க் காணின்!
 அல்லாகின் விளக்கே யாகி அறிஞன்நீ வாழ்க!”’ வென்றே!!

எமது வெளியீடுகள்:

கவிஞன்

தாயகம்

அறிஞன்

அடுத்த வெளியீடுகள்:

துணை வீ

தமிழன்

பாட்டாளி

கவியகம்